საქართველოს რესპუბლიკა

დაარსებულია 1918 წელს.

ხუთშაბათი, 6 ნოემბერი, 2008 წელი.

№ 208 (6066)

იმისთანა წმინდა საქმეში, როგორიც ბეჭდვითი სიტყვაა, ტყუილებით და ჭორებით ბურთის გაგდება ყველა უკადრისობაზე უსაძაგლესია.

ელექტრონული ფოსტა: sakresp@ayety.ge

ვებ გვერდი: www.open.ge/sakartvelos-respublika

ფასი 50 თეთრი.

ფერისცვალება ამერიკულად...

მ. სააკაშვილი:
– აღარ მინდა
აღარც ჯორჯი,
აღარც ჯონი,
მოდი, ჩემო ბარაკო,
ძმურად ვილაპარაკოთ!..

პირველად შეერთებული შტატების ისტორიაში ქვეყნის პრეზიდენტი ფერადკანიანი გახდა. არჩევნების წინასწარი შედეგებით, აშშ-ის 44-ე პრეზიდენტის პოსტს 47 წლის ბარაკ ობამა დაიკავებს.

წინასწარი შედეგების გამოცხადებისთანავე ბარაკ ობამა ჩიკაგოში მდებარე „გრანდ პარკში“ მივიდა, სადაც მას საკუთარი მხარდამჭერები ელოდებოდნენ. ობამამ ამერიკელებს ნდობის გამოცხადებისთვის მადლობა გადაუხადა და აღნიშნა, რომ მან სწორედ ხალხის ძალისხმევის შედეგად გაიმარჯვა. „გრანდ პარკში“ ათი ათასობით ადამიანი შეიკრიბა, რომელთაც ობამა ოჯახთან ერთად შეხვდა.

ბარაკ ობამას გამარჯვება უკვე მიულოცა კონკურენტმა ჯონ მაკქეინმა.

არჩევნებზე ამომრჩეველთა უპრეცედენტო აქტივობა აღინიშნა. ზოგიერთ უბანზე 100-პროცენტიანი გამოცხადება აღინიშნა.

ოფიციალურად ამერიკის შეერთებულ შტატებში 135 მილიონი ამომრჩეველი იყო რეგისტრირებული.

5 ნოემბრის ღამე პრეზიდენტ სააკაშვილის რეზიდენციაში

რუზრუზებს მიშას სასახლე,
– დიდი ამბები ხდებაო,
აურჩევიათ ობამა,
ეს არის ხალხის ნებაო...
დავითაშვილმა კობამა:
– მე მოვიყვანე ობამა.
სააკაშვილმა მიხამა
ობამა, თურმე იხამა,
ქოში უკუღმა ჰყარაო,
მაკქეინს ჯანი გავარდეს
ჩამომიყვანეთ სარაო...
ალიასკაზე გაფრინდა
ტყეშელაშვილი ეკაო,
ვანუამ იმაყრიონა,
ბაქრაძემ იწყო დრეკაო.
წამოხტა ადეიშვილი,
კეზერაშვილსა რეკაო,
იაკობაშვილს წამოსცდა:
– ჩვენ არ გვინდოდა ეგაო,
ლომაიამ კი ნაბრძოლი
კისერი მოიქექაო:
მიხეილს იქნებ ეამოს,
– რამე თქვას ბოკერიამო,
დავითაშვილის გუნდიდან
ობამა მოგვერიაო...
ზოგმა ესა თქვა, ზოგმა ის,
შეიქმნა ტვინთა ჭყლეტანი,
რომ ჩამოვიდეს თბილისში,
რა მოვაწონოთ ნეტავი?
ბევრი იფიქრეს, რა ვქნათო,
რით გავიქარვოთ ნაღველი?..
და ბუშის ქუჩას დაარქვეს
ბარაკ ობამას სახელი.

შავლეგ თეთრუაშვილი,
დუშეთიდან.

დღის ანეკდოტი

საქართველოს ერთ-ერთ სასჯელაღსრულებითი ბარაკის პატიმრებმა ამერიკელებს ახალი პრეზიდენტის არჩევასთან დაკავშირებით გაუგზავნეს საჩუქარი წარწერით: „თქვენს ობამას – ჩვენი ბარაკისგან“.

არ გამოვა ეგ საქმე, არნო ბატონო!

6-7

ზოგი ჭირი მარგებელია

„ივერია“ ერს სჭირდება!

4

რატომ არ ეძლევათ საქართველოში გასაქანი ქართველ სპეციალისტებს, რომლებიც საზღვარგარეთ გრანდიოზულ პროექტებს ახორციელებენ?

5

„სარქისიან-ალიევის შეთანხმება სხვა არაფერია, თუ არა ლამაზად შეფუთული კოლოფი, რომელშიც არც ერთი შოკოლადი არ დევს“

3-4

ვინ როგორ

მიხეილ სააკაშვილი: ბარაკ ობამას საქართველოსთან დაკავშირებით მკვეთრად ჩამოყალიბებული თეზისები აქვს

საქართველოს პრეზიდენტი მიხეილ სააკაშვილი აშშ-ს საპრეზიდენტო არჩევნებთან დაკავშირებით, კომენტარს აკეთებს და აცხადებს, რომ ბარაკ ობამას საქართველოსთან დაკავშირებით მკვეთრად ჩამოყალიბებული თეზისები აქვს.

მისი თქმით, სწორედ ობამას გუნდის წევრია ჯო ბაიდენი, რომელმაც საქართველოს მხარდასაჭერად განცხადება ერთ-ერთმა პირველმა გააკეთა.

— აგვისტოს მოვლენების დროს ჯო ბაიდენი იყო ერთ-ერთი პირველი, რომელმაც საქართველოს მხარდამჭერი განცხადება გააკეთა და განაცხადა, რომ საქართველოში არსებული დესტაბილიზაცია გარეშე ძალების ჩარევამ გამოიწვია, — განაცხადა საქართველოს პრეზიდენტმა.

მისივე თქმით, სწორედ ობამას გუნდის ამ წევრის დიდი დამსახურებაა, რომ აშშ-მ საქართველოს დახმარების სახით მილიარდი აშშ დოლარი გამოუყო, ევროპამ კი — მილიონები.

— საქართველოსთვის დახმარების სახით მილიარდი აშშ დოლარის გამოყოფის საკითხი სენატში სწორედ მან წამოსწია. მას აქვს კონკრეტული გეგმა საქართველოს გასაძლიერებლად, — აცხადებს სააკაშვილი.

რამაზ საყვარელიძე: ამერიკა სერიოზულ ცვლილებებს ელოდება

პოლიტოლოგი რამაზ საყვარელიძე დარწმუნებულია, რომ აშშ-ში ბარაკ ობამას გაპრეზიდენტებით საქართველოსადმი აშშ-ს დამოკიდებულება არ შეიცვლება, მაგრამ არ არის დარწმუნებული, რომ აშშ-ს ახალი ადმინისტრაციის დამოკიდებულება საქართველოს ხელისუფლებისადმი არ შეიცვლება. „დემოკრატი“ ობამას გაპრეზიდენტება იმაზე მიუთითებს, რომ ამერიკელი ამომრჩეველი ახალი პრეზიდენტისგან ცვლილებებს ელოდება. იმის გათვალისწინებით, რომ აშშ-ს ახალი პრეზიდენტი ამომრჩევლის განწყობას კარგად გრძნობს, ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ობამა საგარეო პოლიტიკაზე იყოს ორიენტირებული.

საყვარელიძის აზრით, ის რაც აგვისტოში საქართველოში მოხდა, რუსეთისადმი ბუშის კონფრონტაციული პოლიტიკის შედეგია. ბუშს რუსეთისთვის კოსოვოს, ან ჰაერსაწინააღმდეგო სისტემების საკითხში ანგარიში რომ გაეწია, შესაძლოა, აგვისტოს მოვლენები არ მომხდარიყო.

საყვარელიძე არ გამორიცხავს, რომ რუსეთისადმი ობამას ელასტიურმა პოლიტიკამ, შესაძლოა, საქართველოს მდგომარეობა შეამსუბუქოს.

ირაკლი მენაღარიშვილი: ობამას გაპრეზიდენტებით საქართველოსთვის არაფერი შეიცვლება

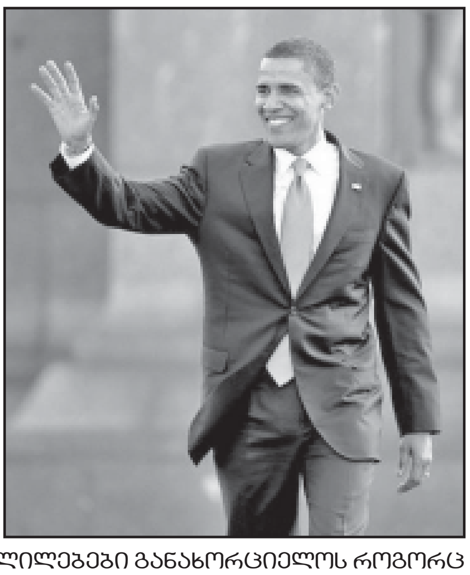

აშშ-ში „დემოკრატ“ ობამას გაპრეზიდენტებით, ამერიკის პოლიტიკაში საქართველოსთან მიმართებაში არაფერი შეიცვლება, აშშ-სა და საქართველოს შორის სტრატეგიული ურთიერთობები გაღრმავდება და განმტკიცდება, — აცხადებს საქართველოს საგარეო საქმეთა ექს-მინისტრი ირაკლი მენაღარიშვილი. აშშ-ში დასრულებულმა საპრეზიდენტო არჩევნებმა დაადასტურა, რომ აშშ მზად არის პასუხი გასცეს ქვეყნის წინაშე არსებულ ყველაზე რთულ გამოწვევებს და სერიოზული ცვლილებები განახორციელოს როგორც საშინაო, ისე საგარეო პოლიტიკაში.

მისი აზრით, ის რომ ქვეყანაში საფინანსო და ეკონომიკური კრიზისისა და აზიაში ორი ომის წარმოების პირობებში აშშ-ს მოსახლეობამ პირველად ამერიკის ისტორიაში აფრო-ამერიკელი პრეზიდენტი აირჩია, იმის დასტურია, რომ აშშ-ს საზოგადოებასა და ერს სტაბილური განვითარების პერსპექტივა აქვს.

კობა ლიკლიკაძე: ბარაკ ობამა პრინციპული და რაციონალური იქნება

აშშ-ს ახალი პრეზიდენტი ბარაკ ობამა რუსეთთან მიმართებაში პრინციპულ, თუმცა ამავდროულად რაციონალური იქნება. ამის შესახებ ექსპერტმა კობა ლიკლიკაძემ განაცხადა. ამ ეტაპზე ძნელი სათქმელია, კონკრეტულად რა პოლიტიკურ კურსს აირჩევს ობამა რუსეთთან ურთიერთობისას, თუმცა ის აშშ-ს ინტერესებიდან გამომდინარე იმოქმედებს .

იგი დარწმუნებულია, რომ ობამა იქნება საქართველოში დემოკრატიის განმტკიცებისა და ტერიტორიული მთლიანობის მხარდამჭერი.

ინტერპრესნიუსი, ჯი-ეიჩ-ენი

ინფორმაცია

აფხაზები ისევ ჯიუტობენ...

აფხაზეთის დე ფაქტო ხელისუფლება გალის რაიონში ევროკავშირის დამკვირვებლების შეშვებას არ აპირებს.

როგორც „კავკაზსკი უზელი“ იუწყება, ამის შესახებ გალის რაიონის დე ფაქტო ადმინისტრაციის უფროსმა ბესლან არშბამ სოფლებში ფიჩორსა და ჭუბურხინჯში დამკვირვებლების შესვლის შესახებ კომენტირებისას განაცხადა.

არ არის გამორიცხული, რომ ევროკავშირის დამკვირვებლებმა საზღვარი დაუდგენელ მონაკვეთზე მართლაც გადაკვეთეს და რამდენიმე ადგილობრივ მოსახლეს შეხვდნენ. გუშინ ასეთი მცდელობა აღვკვეთეთ. სოფელ ნაბაკევში აფხაზმა მესაზღვრეებმა ზუგდიდის რაიონის სოფელ ხურჩადან ევროკავშირის სამხედრო დამკვირვებლების გადმოსვლის ფაქტი დააფიქსირეს. როცა ჩვენი მესაზღვრეები მათ მიუახლოვდნენ, დამკვირვებლები უკან გაბრუნდნენ, — განაცხადა არშბამ.

გალის რაიონში ევროკავშირის დამკვირვებლების ყოფნის აუცილებლობა არ არსებობს და მათ დე ფაქტო ხელისუფლებისთვის რაიონში შესვლის ნება არც უთხოვიათ.

ევროკავშირის დამკვირვებლები გუშინ პირველად გალის რაიონის სოფლებში ფიჩორსა და ჭუბურხინჯში იმყოფებოდნენ. ისინი ადგილობრივ მოსახლეობას შეხვდნენ და არსებული ვითარება ადგილზე შეისწავლეს.

ინტერპრესნიუსი

მიმოხილვა

არჩევნები ამერიკაში:

ორშაბათს, ამერიკის ყველაზე რესპექტაბელურმა სოციოლოგიურმა ცენტრმა — „გელაპის“ ინსტიტუტმა საბოლოო გამოკითხვა ჩაატარა და დაადგინა, რომ ამერიკის პრეზიდენტობის დემოკრატ კანდიდატს ბარაკ ობამას ამერიკელთა 52 პროცენტი უჭერს მხარს, ხოლო რესპუბლიკელ ჯონ მაკკეინს — 44 პროცენტი.

დაახლოებით ასეთივე თანაფარდობას აფიქსირებენ სხვა სოციოლოგიური ორგანიზაციებიც. ოღონდ იმ დაზუსტებით, რომ შესაძლო ცდომილება დაახლოებით 3 პროცენტს უდრიდეს (თუმცა ეს ცდომილება შესაძლოა ორივე კანდიდატზე გადანაწილდესძ. ხოლო ამერიკელთა 6 პროცენტს ბოლო დღემდე არ ჰქონდა გადაწყვეტილი, ვის აძლევდა ხმას, ან საკუთარი არჩევანის გამხელა არ სურდა.

აქ ნიშანდობლივია ის მომენტი, რომ თუ აფროამერიკელთა აბსოლუტურ უმრავლესობას გადაწყვეტილება უკვე მიღებული ჰქონდა, „მერყევთა“ უმეტესობა თეთრკანიანი იყო. ანუ, ე.წ. „WASP“ (თეთრი, ანგლოსაქსი, პროტესტანტიძ კატეგორიას განეკუთვნებოდა და მართლაც მერყეობდა საკუთარ არჩევანში. თუმცა, განსხვავებით აფროამერიკელთა და სხვა უმცირესობათაგან, უბრალოდ არ ადასტურებდა ღიად საკუთარ გადაწყვეტილებას. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ მიუხედავად გამოკითხვათა შედეგებისა, ბარაკ ობამას გამარჯვება სულაც არა იყო გადაწყვეტილი. მით უმეტეს, რომ ამერიკაში მოქმედებს სპეციფიური საარჩევნო სისტემა. ფაქტობრივად, შეიძლებოდა ისე, მომხდარიყო, რომ ამერიკის მოსახლეობის უმეტესობას ხმა მიეცა ერთი კანდიდატისთვის, მაგრამ, რეალურად, პრეზიდენტი მისი მოწინააღმდეგე გამხდარიყო.

საქმე ისაა, რომ ამერიკელები ირჩევენ არა უშუალოდ პრეზიდენტს, არამედ „ხმოსნებს“ - დელეგატებს, რომლებიც საგანგებო შეკრებაზე შემდეგ ირჩევენ სახელმწიფოს მეთაურს. ხოლო რაკი ამერიკა ფედერაციაა და სხვადასხვა სუბიექტს (შტატსძ ხმოსანთა სხვადასხვა ოდენობა ეკუთვნის კონსტიტუციით, სანუკვარი 270 ხმა შეიძლება იმ კანდიდატმა მოიპოვოს, რომელმაც ხმათა ნაკლები ოდენობა მიიღო ქვეყნის მასშტაბით.

ერთის მხრივ, ეს თითქოს დემოკრატიის ელემენტარულ ნორმათა დარღვევაა, მაგრამ ამავდროულად, აიძულებს პრეზიდენტობის კანდიდატებს, ყურადღება მიაქციონ არა მხოლოდ კალიფორნიისა და ტეხასის მსგავს დიდ შტატებს, არამედ პატარა შტატებსაც, სადაც ნაკლები ამომრჩეველი ცხოვრობს — სამაგიეროდ დელეგატთა სოლიდურ ოდენობას აგზავნის გადამწყვეტ კონვენტზე.

მთლიანობაში, ამჟამინდელი არჩევნები ნამდვილად ფენომენური იყო და (შედეგის მიუხედავადძ ისტორიულიც ამერიკის შეერთებული შტატებისთვის. არც ერთხელ ამერიკის ისტორიაში ამ ქვეყნის უმცირესობებს — აფროამერიკელებს, „ლათინოსებს“ და სხვებს ასეთი აქტიური მონაწილეობა არჩევნებში არ მიუღიათ. აქედან მომდინარეობდა სწორედ მათი უპრეცედენტოდ მაღალი აქტივობა კენჭისყრისას. ადრე ისინი ქვეცნობიერად თვლიდნენ, რომ ამერიკის ბედს მხოლოდ იგივე WASP კატეგორიის ადამიანები (ანუ „პირველი ხარისხის მოქალაქეები“ძ წყვეტდნენ, ხოლო მათ ხმას არავითარი მნიშვნელობა არ ჰქონდა. ობამას ფენომენმა კი გაუჩინათ რწმენა, რომ ისინიც სრულფასოვანი ამერიკელები არიან და შეუძლიათ გადამწყვეტი წვლილი შეიტანონ თავისი ქვეყნის ცხოვრებაში. ეს ფსიქოლოგიური აღქმა უეჭველად განამტკიცებს „ამერიკელობის“ იდენტობას, „ამერიკული ოცნების“ ცხოველმყოფელობას და ხელს შეუწყობს ამ ვეებერთელა, ურთულესი საზოგადოების შემდგომ კონსოლიდაციას.

ბუნებრივია, ახალ პრეზიდენტს ბარაკ ობამას, რომელიც სულ მალე განმარტოვდება თეთრი სახლის ოვალურ ოფისში, უამრავი პრობლემა ხვდება ეკონომიკისა და საგარეო პოლიტიკის სფეროში. ჩვენთვის კი უმთავრესი საკითხია, როგორ იმოქმედებს ამერიკელთა არჩევანი ჩვენი ქვეყნის მდგომარეობაზე, რამდენად შეუწყობს ხელს საქართველოს სახელმწიფოებრივი პრობლემების გადაწყვეტას და დაგვეხმარება ვუპასუხოთ იმ გამოწვევებს, რომლებიც, რა თქმა უნდა, უპირველესად ჩვენივე „თავის ტკივილია“; თუმცა, ამერიკის შეერთებულ შტატებს, მისი გლობალური როლიდან გამომდინარე, ნამდვილად აქვთ ამბიცია ყველა რეგიონის პრობლემათა „მოწესრიგებაში“ გადამწყვეტი თუ არა, ანგარიშგასაწევი სიტყვა თქვან.

თეთრს სახლში, კაპიტოლიუმზე და სახელმწიფო დეპარტამენტშიც აგვისტოს მოვლენები სწორედ იმიტომ აღიქვეს ესოდენ მწვავედ, რომ ამერიკის გლობალური როლისა და ავტორიტეტის ხელყოფად მიიჩნიეს.

და არც თუ უსაფუძვლოდ.

მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს (როგორც ზოგჯერ გვიმტკიცებენძ თითქოს ამერიკის ნებისმიერი პრეზიდენტის პირობებში (მაკქეინი იქნებოდა თუ ობამა, დემოკრატი იქნებოდა თუ რესპუბლიკელიძ საქართველოსთვის არაფერი შეიცვლებოდა.

მექანიკური, გამარტივებული სქემების მოყვარულები ხშირად იმასაც აცხადებენ რომ რესპუბლიკელები ტრადიციულად უფრო „მკაცრად“ არიან განწყობილნი რუსეთის მიმართ, ვიდრე დემოკრატები. ამიტომ დემოკრატი ობამა თითქოსდა „რუსეთს ჩაგვაბარებს“. ხოლო „რესპუბლიკელი მაკქეინი არ გაგვწირავდა“ და ასე შემდეგ.

ისტორიული გამოცდილება კი ადასტურებს, რომ ზესახელმწიფოს საგარეო პოლიტიკა ამგვარ სქემებში ვერ ეტევა: დემოკრატმა ჯონ კენედიმ ლამის ატომური ომი დაიწყო საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ — კარიბის კრიზისის დროს, რესპუბლიკელმა რონალდ რეიგანმა, მისი აბსოლუტურად უკომპრომისო პოზიციით, ნამდვილად შეუწყო ხელი კომუნისტური რეჟიმის ეროზიას, მაგრამ ნატოს გაფართოება სწორედ დემოკრატი ბილ კლინტონის მმართველობისას განახლდა და სწორედ დემოკრატიულმა ადმინისტრაციამ, მოსკოვის მუქარისა და წინააღმდეგობის მიუხედავად, გადაწყვიტა ნატოში აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნების, აგრეთვე ბალტიის სახელმწიფოთა მიღება.

თვალსაზრისი

7 ნოემბრისთვის დაგეგმილი ოპოზიციის აქციის მნიშვნელობასა და სავარაუდო პოლიტიკურ შედეგებზე, იმაზე, თუ რატომ ურჩევნია მოსკოვს აშშ-ს პრეზიდენტად გამოცდილ მაკქეინის ნაცვლად გამოუცდელი ობამა, რამდენად რეალურია მოსკოვის შუამავლობით ერევან-ბაქოს შერიგება, ყარაბაღის კონფლიქტის მოგვარება და კავკასიაში რუსეთის პოზიციების გაძლიერება, „ინტერპრესნიუსი" პოლიტოლოგ სოსო ცისკარიშვილს ესაუბრა.

სოსო ცისკარიშვილი:

სარქისიან-ალიევის შეთანხმება სხვა არაფერია, თუ არა ლამაზად შეფუთული კოლოფი, რომელშიც არც ერთი შოკოლადი არ დევს

— ბატონო სოსო, ოპოზიცია 7 ნოემბრისთვის ემზადება. თქვენი აზრით, რამდენად მასშტაბური შეიძლება იყოს 7 ნოემბრის საპროტესტო აქცია და რა პოლიტიკური შედეგები შეიძლება ჰქონდეს მას?

— ბევრია დამოკიდებული იმაზე, როგორ თარიღად აღიქვამს ქვეყნის მოსახლეობა 7 ნოემბერს. აქცია დაგვანახებს — არის თუ არა ეს პროტესტი ქვეყანაში არსებული უსამართლობის მიმართ. შესაძლოა, ეს იყოს დღე საკუთარი ხელისუფლებისადმი საჯარო პროტესტის დემონსტრირებისა. ხალხის რაოდენობიდან გამომდინარე, აქციის ერთ-ერთი ძირითადი ეფექტი იქნება დასავლეთისთვის იმის ჩვენება, თუ რამდენია წინააღმდეგი ქვეყანაში არსებული ხელისუფლების და მიაჩნია თუ არა მოსახლეობას, რომ საქართველომ ომში რუსეთი დაამარცხა.

საზოგადოებრივი პროტესტის შეკავებამ ხელისუფლებას საშუალება მისცა იმყოფებოდეს სრული განცდის ტყვეობაში — თითქოს ქვეყნის მოსახლეობა ხელისუფლების გარშემოა შემოკრებილი. ეს კი დასავლეთში თვითკმაყოფილების განცდას ბადებს იმ ადამიანებში, რომლებისთვისაც საქართველო გახლავთ საკუთარი წარმატებული პროექტი და რომ ამ პროექტით საქართველოში უკმაყოფილო არავინაა.

ეს თარიღი მნიშვნელოვანია ქართული საპროტესტო მოძრაობის ისტორიაში. ჩემი ღრმა რწმენით, შარშანდელი 7 ნოემბრის მთავარი შედეგი 7 აგვისტო გახლავთ. სწორედ 7 აგვისტოს მიმართ ხელისუფლების პასუხისმგებლობის თავიდან აცილების სურვილი იქნება საშვიდნოემბროდ გახმიანებული. შესაძლოა წლევანდელი აქცია არ იყოს იმდენად მასშტაბური, მაგრამ იმის ფონზე, რომ აგვისტოს მოვლენების შემდეგ ქვეყანაში პროტესტი საზოგადოებას არ გამოუხატავს, მას დიდი მნიშვნელობა ენიჭება. 7 ნოემბრის აქცია ყველას დაანახებს, რომ აგვისტოს მოვლენებზე ქართულ საზოგადოებას კრიტიკული დამოკიდებულება აქვს და ქვეყანაში ყველა ისე ერთნაირად არ ფიქრობს, როგორც ამას ხელისუფლება წარმოაჩენს.

— მთელი მსოფლიო ინტერესით ადევნებდა თვალს აშშ-ში მიმდინარე საპრეზიდენტო არჩევნებს. რატომ ურჩევნია მოსკოვს აშშ-ს პრეზიდენტად გამოუცდელი ობამა გამოცდილ მაკქეინს?

— მაკქეინის გამოცდილება ყველა სხვა დაგროვილ ცოდნასთან ერთად მოიცავს საკუთარ მწარე გამოცდილებას, რასაც ჰქვია ვიეტნამში რუსებისგან ნაწამები ამერიკელი. მაკქეინის გამარჯვების შემთხვევაში, რაც არ უნდა ლამაზი სიტყვებით შეიფუთოს დიპლომატიური ურთიერთობები, რუსებს კარგად ახსოვთ მაკქეინის მიმართ ჩადენილი საკუთარი დანაშაული.

რასაკვირველია, თავად მაკქეინი არც მალავს თავის კრიტიკულ დამოკიდებულებას რუსეთის მიმართ და არც აქვს საფუძველი რამე თბილი მოგონება ჰქონდეს რუსეთთან დაკავშირებით. თუმცა, რუსეთი ახლა სხვა ფრაზეოლოგიით ინილბება. ამის მიუხედავად, ჩემი ამერიკელი კოლეგები, მეცნიერები, ჟურნალისტები, პოლიტოლოგები, რომლებთანაც შეხვედრა მქონია, მარწმუნებენ, რომ რუსეთის მიმართ თანამიმდევრულად მკაცრი სწორედ ობამა იქნება. ობამა არ დაუშვებს ისეთ ურთიერთობას დიდ სახელმწიფოსთან, რომელსაც საერთაშორისო ურთიერთობებში ასე დამცინავად შემოაქვს საკუთარ პრიორიტეტად ორმაგი სტანდარტები და სიყალბე.

— კავკასიაში რუსეთის აქტიურობის მკაფიო მაგალითია აზერბაიჯანისა და სომხეთის პრეზიდენტების მოსკოვში შეხვედრა და ამ მოლაპარაკებების ფარგლებში მიღებული დეკლარაცია. როგორც ირკვევა, კრემლი ერევნისგან ყარაბაღის საკითხში ბაქოსთან კომპრომისებზე წასვლას მოითხოვს. ამის სანაცვლოდ, მოსკოვი სომხეთს ნაბუკოს ნავთობსადენის პროექტში მონაწილეობას პირდება. თქვენი შეფასებით, რამდენად წარმატებული შეიძლება აღმოჩნდეს კრემლის მონაწილეობა ყარაბაღის გამო სომხურ-აზერბაიჯანული დაპირისპირების მოგვარებაში და საერთოდ, რამდენად სავარაუდოა კავკასიაში რუსეთის პოზიციების გაძლიერების პერსპექტივა?

— მას მერე, რაც რუსეთმა საქართველოს ტერიტორიების ოკუპაცია განახორციელა და საერთაშორისო ასპარეზზე თავი შეირცხვინა, იგი ცდილობს მუდმივად ეპრანჭებოდეს დასავლეთს, მით უმეტეს 15 ნოემბრის მოლოდინში - ჟენევასა და შემდეგ ევროკავშირის სამიტის წინ. ამგვარი აქტიურობით მოსკოვს კავკასიაში თითქოსდა თავისი სამშვიდობო ინიციატივებით საქართველოში საომარი მოქმედებების შედეგების გადაფარვა სურს. ეს ძალიან მოკლევადიანი პროექტი გახლავთ, ვინაიდან გრძელვადიან პერსპექტივაში მას არანაირი სხვა განსხვავებული შედეგი, საქართველოში რუსეთის მშვიდობისმყოფელების ყოფნისაგან, თეორიულადაც არ შეიძლება ჰქონდეს.

იხ. 4 გვ.

მიმოხილვა

ვინ ურჩევნია საქართველოს?

ანუ, მთავარია არა პრეზიდენტის პარტიული კუთვნილება, არამედ როგორც საგარეო პოლიტიკური, ასევე ამერიკის შიდაპოლიტიკური კონიუნქტურა და თვით პრეზიდენტთა „ბეგრაუნდი".

თუ ამ თვალსაზრისით გავაანალიზებთ მაკქეინისა და ობამას პოზიციებს, გარკვეული სხვაობა ტაქტიკაში ნამდვილად არსებობს. თუმცა ამერიკის გრანდიოზულობისა და ჩვენი ქვეყნის სიმცირის გათვალისწინებით, აქვე უნდა ვიგულისხმოთ, რომ ის, რაც ამერიკისათვის „ტაქტიკაა", ჩვენი საბრალო, სუსტი ქვეყნისთვის შესაძლოა „სტრატეგია" აღმოჩნდეს.

თუმცა მანამ, სანამ საბოლოო დასკვნას გავაკეთებდეთ იმის თაობაზე, თუ „ვინ სჯობდა საქართველოსთვის", თავად უნდა ჩამოვყალიბდეთ — ჩვენ რა გვინდა და რას მოველით ამერიკისგან მომავალი საპრეზიდენტო ვადის განმავლობაში?

თუ ჩვენი მიზანია განვაგრძოთ საერთაშორისო დიპლომატიური ზეწოლა რუსეთზე, არ დავიწყოთ მოსკოვთან არანაირი დიალოგი წინასწარი საერთაშორისო გარანტიების გარეშე, მოვიპოვოთ ამერიკის სამხედრო-ტექნიკური და შემდგომი ფინანსური მხარდაჭერა, განვაგრძოთ პოზიციონირება, როგორც რეგიონში რუსეთის ავტორიტარული რეჟიმის დემოკრატიულმა ალტერნატივამ და პოსტსაბჭოურ სივრცეზე ალტერნატიული პროექტების განხორციელების ფორპოსტმა, თუ, აქედან გამომდინარე, მზად ვართ ხანგრძლივი და მკაცრი, გარკვეულწილად დაუნდობელი მრავალწლიანი ბრძოლისთვის, რისი შედეგიც შეიძლება აღმოჩნდეს (გააჩნია ჩვენს ბრძოლისუნარიანობასძ ამერიკის კიდევ უფრო მეტად და ღრმად შემოსვლა კავკასიაში, ტერიტორიული პრობლემების მეტი ინტერნაციონალიზება და საქართველოსთვის ამერიკის სამხედრო-სტრატეგიული გარანტიების რეალურად განხილვა, მაშინ, რა თქმა უნდა, ჩვენთვის ჯონ მაკქეინის გამარჯვება სჯობდა.

ეს პოლიტიკოსი (და, რაც ძალზე არსებითია, მისი პოლიტიკური გუნდიძ, რომელმაც პირადად იომა მოსკოვის წინააღმდეგ ვიეტნამში, ტყვედ ჩავარდა და საშინელი ტანჯვა-წამება გამოიარა რუსი ინსტრუქტორების მიერ დაგეშილი ვიეტნამელი „წითლების" ჭაობიან-ვირთხებიან დილეგებში, შემდგომ ერთმნიშვნელოვნად მხარს უჭერდა რონალდ რეიგანსა და მის გუნდს, — სწორედ მისი წარსულიდან გამომდინარე, ამ კურსის გატარებაში ბევრად უფრო აქტიური და თანმიმდევრული იქნებოდა.

იგი ჩვენს ნაცვლად, რა თქმა უნდა, არ იომებდა, ჩვენს ნაცვლად არ იშიმშილებდა, გაჭირვებას და რისკებს ამერიკელებს არ „გადააკისრებდა", მაგრამ ნამდვილად არ დაიშურებდა რეალურ მხარდაჭერასაც იმ ზღვრამდე, სადაც რუსეთთან პირდაპირი კონფრონტაცია იწყება.

თუმცა აქვე იბადება ლოგიკური კითხვა: რა იქნება მაშინ, თუკი რუსეთი განაგრძობს იმის დემონსტრირებას, რომ აბსოლუტურად ყველაფერზე წამსვლელია, რათა საქართველოში (სამხრეთ კავკასიაში) ამერიკის შემდგომი შემოსვლა არ დაუშვას? ეს კითხვა ჯერჯერობით უპასუხოა.

ბარაკ ობამას ამერიკის კონსერვატიული (პოსტრეიგანულიძ ელიტისა არაფერი მართებს; ასევე დამოუკიდებელია მისგან ობამას გუნდი, რომელიც ამერიკელ კონსერვატორთა ინტელექტუალურ ცენტრებს (მაგალითად „ჰერითიჯ ფაუნდეიშნს"ძ ახლოს არ გაკარებია. იმ აზრით, რომ მათთვის „მოსკოვთან ბრძოლის" იდეალები სრულებით უცხოა.

არადა, დარწმუნებით შეიძლება ითქვას, რომ ობამას საგარეო პოლიტიკას, რუსული მიმართულებით, სწორედ ის „აკადემიური წრეები" წარმართავენ, რომელთა წარმომადგენლები აგვისტოს ომის დღეებში არც თუ ჩვენთვის სასიამოვნო მოწოდებებით და კომენტარებით გამოდიოდნენ ამერიკის წამყვან არხებზე და მედიაში.

მივაქციოთ ყურადღება ობამას თანაპარტიელისა და თანაგუნდელის ჰილარი კლინტონის განცხადებას იმის თაობაზე, რომ „თუ საუბარია „სამხრეთ ოსეთის" კონფლიქტზე, მაშინ ეს კონფლიქტი უნდა შევისწავლოთ არა რუსული ჯარების შეჭრის დღიდან, არამედ 1991 წლიდან დაწყებული".

გარწმუნებთ, ქალბატონმა ჰილარიმ „სამხრეთ ოსეთი" კი არა, საქართველო არ იცის სად არის რუკაზე ხეირიანად (ისევე, როგორც რესპუბლიკელმა ქალბატონმა სარამძ, მაგრამ ეს განცხადება უეჭველად უკავშირდება გუნდში არსებულ საერთო ტრენდს, საერთო განწყობას, — იმ თეზისს, რომელიც ობამას მრჩეველთა საბჭოს წევრებმა გამოთქვეს აგვისტოში, რომ „საქართველო არ არის მართალი ოსური და აფხაზური უმცირესობების მიმართ, რომელთაც ქართველი ხელმძღვანელები 90-იანი წლებიდან ჩაგრავდნენ".

თუმცა ეს „აკადემიური განწყობა", რომელსაც კონკრეტული „გავლენის ჯგუფები" გამოხატავენ და ახორციელებენ, მხოლოდ შესაბამის პოლიტიკურ მოცემულობას ქმნის, რომელიც უბრალოდ კორელირებს ევროატლანტიკურ სივრცეში არსებულ იმ ალტერნატიულ ტენდენციასთან, რომ პოსტსაბჭოური სივრცე რუსეთის პრიორიტეტული ინტერესების სფეროა და „იდეოლოგიური მოსაზრებებით" ამ სივრცისათვის მოსკოვთან კონფრონტაცია არ ღირს. მით უმეტეს, თუ კრემლი მხოლოდ საქართველოს ტერიტორიების ანექსიით კმაყოფილდება და მოქმედ(!ძ მილსადენებს არ ემუქრება.

თანაც, ამგვარი დამოკიდებულება სულაც არ ნიშნავს, რომ ვაშინგტონი, ობამას პრეზიდენტობის განმავლობაში, მოსკოვს საქართველოში ნებისმიერი ქმედების უფლებას მისცემს და „ხელებს უპირობოდ გაუხსნის". გარკვეული ჩარჩოები აქაც იარსებებს, მაგრამ უფრო ფართო, ვიდრე რესპუბლიკელთა შემთხვევაში იქნებოდა.

მაშასადამე, **თუ ჩვენი მიზანია რუსეთთან დიალოგის დაწყება, 90-იანი წლების სტატუს-კვოს ნაწილობრივ მაინც აღდგენა და თუ ამ მიზნით მზად ვართ არსებით დათმობებზე (ნეიტრალიტეტი; რუსეთის სამხედრო ყოფნის ლეგიტიმაცია საქართველოს ტერიტორიაზე თუნდაც „ანტიტერორისტული ცენტრების" სახით, რისი შესაძლებლობაც 2004-2005 წლებში განიხილებოდა; ტერიტორიული საკითხების მეორე პლანზე გადაწევა და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ), მაშინ ობამა და მისი გუნდი უბრალოდ იდეალური პარტნიორი იქნება მოსკოვთან შესაძლო დიალოგისთვის აუცილებელი „მოედნის" მოსამზადებლად და ყოველმხრივ „უზრუნველსაყოფად".**

სწორედ ასეთი როლი შეასრულა 1992-1995 წლებში ბარაკ ობამას დემოკრატმა წინამორბედმა ბილ კლინტონმა. თუმცა, ისიც გასათვალისწინებელია, რომ მაშინ საქართველოს ხელმძღვანელი ედუარდ შევარდნაძე იყო და არა ზვიად გამსახურდია ან მიხეილ სააკაშვილი, ანუ როგორც ვაშინგტონისთვის, ასევე მოსკოვისთვის მისაღები ფიგურა.

ნიკა ვაშაკიძე
ჯი-ეიჩ-ენი

დღეს

დღეს მასირებულად უტევენ ყველაზე ეროვნულ მაუწყებლობას „ივერიას“, რატომ? ამ კითხვას შეიძლება უამრავი სხვადასხვა პასუხი გაეცეს, ისეთიც და ასეთიც, მაგრამ „ივერია“ რომ საზოგადოებას სჭირდება, უდავოა, მითუმეტეს, როცა გლობალიზაცია ასე ჟიუტად უტევს ყოველივე ეროვნულს, ტრადიციულს, ორგანულს.

სამწუხაროა, თუ ვერ მოვისმენთ რელიგიურ, პატრიოტულ თემებზე მომზადებულ სიუჟეტებს, უწმინდესისა და უნეტარესის ილია II-ის კვირის ქადაგებებს, შეგონებებს, ერის დამოძღვრას. საკვირველია, რომ ასეთ შემთხვევაში სახელმწიფო პატრიარქსაც კი არ უწევს ანგარიშს და ევროპიდან დაბრუნებულს, საპატრიარქოს ტელევიზიას გათიშულს თუ დაახვედრებენ.

ჯერჯერობით კი ტელემაუწყებლობა „ივერიის“ ხელმძღვანელი ***გიორგი ანდრიაძე*** *ყველა გზით ცდილობს, გადაარჩინოს ტელევიზია, ქართული გენისა და სულის ჭეშმარიტი იდეოლოგი და მოდარაჯე.*

ტიმართლმადიდებლურმა ძალებმა სერიოზული შეტევა დაიწყეს 2005 წელს საპატრიარქოზე, პირადად პატრიარქზე, სამებაზე და საერთოდ ქრისტიანობაზე... ამ ხელისუფლების მთავარი სამიზნე არის „ივერიის“ ეროვნული იდეოლოგია. მათ აქვთ გენეტიკური, სულიერი სიძულვილი მართლმადიდებლობისადმი. მათი ეკლესიაში სირბილი მხოლოდ პიარია.

მეტსაც გეტყვით. ჩვენი დევნა „ივერიის“ ეთერში გასვლის დღიდან დაიწყეს. შარშან ოფისში ჭერიდან წყალი ჩამოგვივიდა და ჩვენი სახსრებით გადავხურეთ. ამის გამო მერიის სამსახურმა 30 ათასი ლარით დაგვაჯარიმა... „უკანონო მშენებლობის“ მოტივაციით. მართალია, ბოლოს თავიანთ უსუსურობაში კი გაერკვნენ, მაგრამ მთელი ორი თვე გვებრძოდნენ.

გიორგი ანდრიაძე:

ჩვენი დევნა ხელისუფლებამ „ივერიის“ ეთერში გასვლის დღიდანვე დაიწყო

— ბატონო გიორგი, რატომ გახდა აუცილებელი „ივერიის“ გათიშვა, ტექნიკური თვალსაზრისით რა პრობლემები შეგექმნათ?

— წელიწადზე მეტია, რაც ეს ტელევიზია არსებობს, მაგრამ ჩვენ დამოუკიდებელი სიხშირე არ გვქონდა. „ევრიკის“ სიხშირით ვსარგებლობდით და ყოველთვიურად 10 ათასს დოლარს ვიხდიდით, რაც ჩვენი ტელევიზიისთვის ძალზე მძიმე ტვირთი იყო. ამ ხნის განმავლობაში არაერთხელ ვითხოვეთ საკუთარი სიხშირე, თუმცა ხელისუფლება პოლიტიკურ დაპირისპირებას, დაძაბულობას იმიზეზებდა და საკითხს საერთოდ არ განიხილავდა. აპრილში კიდევ ერთხელ მიმართა თხოვნით საპატრიარქოს მდივანმა სიხშირის მიღების თაობაზე, თუმცა პასუხი ასეთი იყო, ამ საკითხის განხილვა შეჩერდაო.

არადა, ჯერ კიდევ 1999 წელს დაიდო კონსტიტუციური შეთანხმება, რომელიც გულისხმობდა საპატრიარქოსთვის ხელშეწყობას ყველა საბაზისო სფეროში, მათ შორის საინფორმაციო სისტემაშიც. ანუ, სიხშირის მოთხოვნის და არა თხოვნა-მუდარის უფლებას კონსტიტუცია გვანიჭებს.

საინტერესოა, რომ წლების განმავლობაში ვითხოვთ სიხშირეს და არ გვაძლევენ მაშინ, როცა კერძო პირებს ამის უფლება აქვთ. ერთი კვირის წინათ „მაესტროსთვის“ გაიზარდა ლიცენზიის მოქმედების ვადა და ამ ტელევიზიას უფლება მისცეს პოლიტიკური, ოპოზიციური გადაცემების კეთებისა. ჩვენ მივესალმეთ ამ ფაქტს და ვიფიქრეთ, რომ ლოგიკური იქნებოდა ჩვენთვისაც მოეცათ არაპოლიტიკური გადაცემების კეთების უფლება, მაგრამ რეაგირება არ არის!

— მაინც დავაკონკრეტოთ: ხელისუფლება არ გითიშავთ მაუწყებლობას, მაგრამ ვინაიდან თქვენ ვერ უხდით „ევრიკას“ ვალს, იძულებული ხართ, მაუწყებლობა შეწყვიტოთ?

—ჩვენ ხომ ტელეხულიგნები არა ვართ, ჩვენ „ევრიკას“ კი არა, სახელმწიფოსაც ვუხდით უზარმაზარ გადასახადს. სახელმწიფოს ვალიც გვაქვს, ორ თვეზე მეტია არ გადაგვიხდია თანხა; აქამდე საპატრიარქოს ფონდი გვეხმარებოდა, მაგრამ ომის შემდეგ, ისინიც ვერ გვეხმარებიან. ჩვენ საკუთარი სიხშირე რომ გვქონდეს, არ გადავიხდით „ევრიკის“ ქირას და ამავე დროს არც სახელმწიფოს გადავუხდიდით თანხებს, რადგანაც კონსტიტუციაში წერია, რომ საპატრიარქოს მიერ წარმოებული პროდუქცია გადასახადებისაგან გათავისუფლებულია.

— ახლა რას აპირებთ?

— ვაგროვებთ მხარდამჭერთა ხელმოწერებს, საჭიროა 30 ათასი, თუმცა ბევრად მეტს დავდებთ, რის შემდეგ იძულებული გახდებიან, ეს საკითხი განიხილონ. ან უარს გვეტყვიან, ან დაგვთანხმდებიან, მაგრამ პასუხი მაინც იქნება გარკვეული და აშკარა.

ალბათ, ხელისუფალნი გააცნობიერებენ, რომ მათ ეს ქვეყანა არ ერგოთ, როგორც მონათმფლობელებს და ხალხმა თუ მოინდომა, მათ იმპიჩმენტის გზით გადააყენებს კიდეც...

— თქვენი აზრით, რატომ დუმს ხელისუფლება, „ივერია“ ხომ აპოლიტიკური არხია?

— წლების განმავლობაში საპატრიარქოს სხვადასხვა სტრუქტურის ხელმძღვანელი ვიყავი, მაგრამ დავტოვე იმიტომ, რომ ამ ანტიქრისტიანულმა, ან-

— მოჩვენებითობაა მათი პირჯვრის წერა, სიახლოვე კათალიკოსთან?..

— პიარისთვის ეს მომგებიანი ჟესტია, ასე იქცევა ზოგიერთი ოპოზიციის წარმომადგენელიც, რაც მიუღებელია.

— რას ამბობს ილია II, მან იცის, რომ „ივერიას“ დახურვა ემუქრება?

— რა უნდა თქვას? მან დააარსა რადიო, ტელევიზია, ამ ხნის განმავლობაში ითხოვდა სიხშირეს, რის მოთხოვნის უფლებასაც კანონი აძლევდა. მეტი რა ქნას, მიტინგებს ხომ არ მოაწყობს?

— 7 ნოემბრის მიტინგს რომ დაემთხვა ეს ამბავი, არ გიკვირთ?

— მართლა მიკვირს. ეს ან ხელისუფლების გაუთვლელი გადაწყვეტილებაა, ან შეგნებული პროვოკაცია. არ ვიცი, რატომ უნდა აღნიშნონ 7 ნოემბერი ისე, რომ „ივერია“ არ იყოს პირდაპირ ეთერში?!

ჩვენ ადრე ვითხოვეთ მე-2 არხის სიხშირე დაეთმოთ ჩვენთვის. გუშინ კი ის პოლიტიკურ არხად გადააკეთეს. ეს იყო მათი სამარცხვინო გადაწყვეტილება. სხვა არხები რას აკეთებენ, ყველა პოლიტიკური არ არის და ყველას ისინი არ აკონტროლებენ?

— როგორც ვიცი, თქვენ დროებით საკაბელო არხზე გადასვლას ითხოვთ.

— გამორიცხული არ არის, ისიც არ მოგვცენ. ერთადერთი, სადაც ვმაუწყებლობთ, ინტერნეტია. 265 ათასი მნახველი არის უცხოეთიდან შემოსული. ჩვენ მთელი ემიგრაცია გვიყურებს. ასევე, მთელი თბილისის, რეგიონის მოსახლეობას აქვს ამ არხის არსებობის სურვილი.

გამოსავალია ის, რომ ხალხის ხმა შეისმინოს ხელისუფლებამ. თუ ისინი ამ საკითხს არ განიხილავენ, ჩვენ საერთაშორისო დონეზე გავაგრძელებთ ბრძოლას.

— არ მიგიმართავთ გიორგი თარგამაძისთვის. მან ასე ვთქვათ, ლობირება გაუწია „მაესტროს“ და თვალის დახმამხამებაში „მოაგვარეს“ ეს საკითხი?

— არ მიმიმართავს და არც მივმართავ, რადგან მისი მსოფლმხედველობა და მოღვაწეობა ჩემთვის მიუღებელია. ჩვენი მოთხოვნა კანონიერია და ხელისუფლებამ ეს უნდა შეასრულოს. ამის მისაღწევად კი უპირველესად, საზოგადოება უნდა დაგვიდგეს გვერდით.

ესაუბრა
თეა მოსია

თვალსაზრისი

სოსო ცისკარიშვილი: სარქისიან-ალიევის შეთანხმება სხვა არაფერია, თუ არა ლამაზად შეფუთული კოლოფი, რომელშიც არც ერთი შოკოლადი არ დევს

(მესამე გვერდიდან)

ამას იქიდან გამომდინარე ვამბობ, რომ თავად არსი ყარაბაღის კონფლიქტისა, ჩამოყალიბებულია იმავე ოთახებში, სადაც მიიღეს გადაწყვეტილება საქართველოს ტერიტორიის ოკუპაციის თაობაზე. მე თავად მესაუბრა იმ მოვლენების მომსწრე პროფესორი აფანასიევი (რომელიც იმხანად გორბაჩოვის პარლამენტის წევრი იყოძ, რომ მისი ყარაბაღში სტუმრობისას რუსი ოფიცრები საღამოს ჭიქა არყის შემდეგ არცკი მალავდნენ, რომ მეორე დღეს იქნებოდა სროლა და ეს სროლა იქნებოდა საბჭოთა ჯარის ნაწილებს შორის. ერთი მხრიდან ისროდნენ თითქოსდა აზერბაიჯანელები, მეორეს მხრიდან კი თითქოს სომხები. სინამდვილეში კი რუსები ესროდნენ და ხოცავდნენ ერთმანეთს და ყველა იმ სისასტიკეს, რომელსაც ჩადიოდნენ, სომხებსა და აზერბაიჯანელებს აბრალებდნენ. ეს ფაქტია და რამე ფანტაზიის შედეგი არ გახლავთ.

დღეს რეალობა შეცვლილია, თუმცა შედეგის დადგომა გამორიცხულია, რადგან სარქისიან-ალიევის შეთანხმება სხვა არაფერია, თუ არა ლამაზად შეფუთული კოლოფი, რომელშიც არც ერთი შოკოლადი არ დევს. კონსენსუსი მიღწეულია ისეთ ზოგად ცნებათა საფუძველზე, რაც ქართულ ტერმინოლოგიაში მაგონებს შეთანხმებას იმაზე, რომ “ქეიფი სჯობს ავადმყოფობას“.

მოსკოვში სომხეთ-აზერბაიჯანს შორის მიღწეული შეთანხმება კრემლის პრიმიტიული პიარაქციაა, რომელიც გათვლილია, რათა მათ მიერ მოჯადოებულ ევროკავშირის ქვეყნებს სალაპარაკო მასალა ჰქონდეთ რუსეთის პოზიციის დასაცავად და მასთან თანამშრომლობის გაგრძელების სურვილი დაადასტურონ.

რუსეთის მცდელობას — გამოთიშოს საქართველო კავკასიის ერთიანი გეოპოლიტიკური სივრციდან, მხოლოდ იმ შემთხვევაში აქვს წარმატების შანსი, თუ იგივეს დათანხმდა დასავლეთი. დღეს, როცა სომხეთი პრაქტიკულად გახდა ყარაბაღში საკუთარი სამხედრო წარმატების მძევალი და იზოლირებულია საერთაშორისო თანამეგობრობასთან თანამშრომლობისაგან, მას აქვს საფუძველი დაფიქრდეს და გადახედოს საკუთარ პერსპექტივას, რომელშიც იგი მხოლოდ რუსეთის ვასალად წარმოიდგინება.

ცხადია, რომ აზერბაიჯანს, თავისი მზარდი ეკონომიკური შედეგების გათვალისწინებით, დასავლეთისთვის დღეს კავკასიაში ყველაზე მიმზიდველი პარტნიორის სტატუსი აქვს. ეს იმ ვითარებაში, როცა ყარაბაღის გარდა, სომხეთს აზერბაიჯანის 6-7 რაიონი უჭირავს. ასეთი ვითარება არაადეკვატურია არც ისტორიულ პერიოდთან, რასაც 21-ე საუკუნე ჰქვია და არც იმ საერთაშორისო ნორმებთან, რომლის დაცვასაც ასე გულში მჯიღის ცემით ხელს აწერს სომხეთის პრეზიდენტი.

რა ტიპის კონსენსუსიც არ უნდა შედგეს, სომხური და აზერბაიჯანული საზოგადოებები ასეთი გადაწყვეტილებებით უკმაყოფილონი იქნებიან. არაპოპულარული გადაწყვეტილებების მიღებისთვის საუკეთესო დროა შერჩეული, რადგანაც ორივე ქვეყნის,

სომხეთისა და აზერბაიჯანის პრეზიდენტები ახალი არჩეულები არიან და კონსტიტუციური ვადა ხელს აძლევთ საიმისოდ, რომ ასეთი კონსენსუსის უარყოფითი შედეგები გაანელონ.

პროტესტი ნებისმიერ შემთხვევაში იქნება, ვინაიდან ამ კონსენსუსის ძიების შემუშავებაში სომხეთისა და აზერბაიჯანის საზოგადოებებს მონაწილეობა არ მიუღიათ. **ეს გახლავთ დამალული, ჩაკეტილი მოდელი კულისებს მიღმა მოლაპარაკებებისა, რომელიც განაჩენის სახით უნდა წარედგინოს სომეხ და აზებაიჯანელ ერს. საკუთარი ხელისუფლებისგან განაჩენით საუბარი მისაღები არ არის არც ერთი კავკასიელი ერისთვის.**

კობა ბენდელიანი

◎ კვლავ შინაური მღვდლის სინდრომი?!

რატომ არ ეძლევათ საქართველოში გასაქანი ქართველ სპეციალისტებს, რომლებიც საზღვარგარეთ გრანდიოზულ პროექტებს ახორციელებენ?

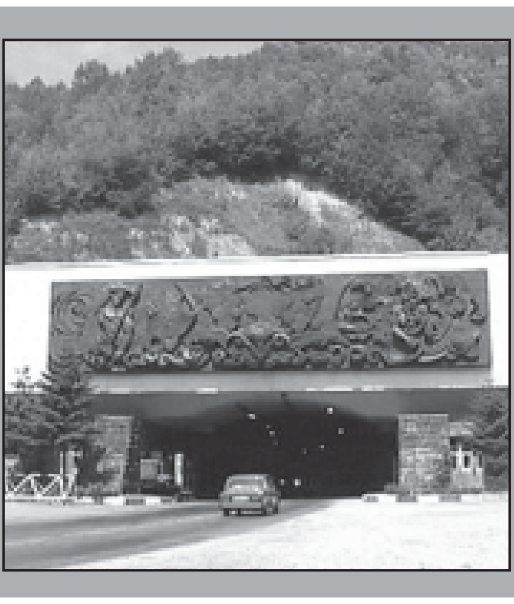

ამ ბოლო დროს ხშირად გაისმის, რომ ქართული ტექნიკური ინტელიგენცია დაკნინდა, არ ძალუძს კონკურენციის გაწევა უცხოეთიდან მასობრივად შემოსული უმაღლესი კლასის „სპეციალისტებისთვის“, რომელთა თვიური ანაზღაურება, ჩვენი ქვეყნისათვის გამოყოფილი კრედიტებიდან, 17-20 ათას დოლარს და მეტს აღწევს. ისინი სარგებლობენ საქართველოს ეკონომიკაში დღეისათვის არსებული მდგომარეობით (განუკითხაობით) და ისეთ გადაწყვეტილებებს იღებენ, რომ მათი განხორციელების შემთხვევაში საქართველოს ეკონომიკა, კერძოდ, საავტომობილო გზების დარგი იმგვარად დაზარალდება, რომ მას თაობებიც ვერ გამოასწორებენ. მოვიყვანთ ორიოდე მაგალითს იმისა, როგორ ღირსეულ წინააღმდეგობას უწევენ ამ ვაისპეციალისტებს საქართველოს ტექნიკური ინტელიგენციის წარმომადგენლები.

2007 წელს საგზაო დარგში საპროექტო დოკუმენტაციების ტექნიკური ექსპერტიზის მომსახურების გაწევის მიზნით გამოცხადებულ ტენდერში გაიმარჯვა შპს „ექსპერტიზა, მშენებლობა, დიზაინმა“, რომელშიც გაერთიანებული იყვნენ დამოუკიდებელი ექსპერტი საგზაო დარგში ოთარ კერვალიშვილი (ხელმძღვანელი), მთავარი ექსპერტები: ტექნიკის მეცნიერებათა დოქტორები ზურაბ ორაგველიძე, გუგა ჭოხონელიძე და რევაზ ცხვედაძე. მან ექსპერტიზა ჩაუტარა თბილისი-სენაკი-ლესელიძის მშენებარე ჩქაროსნული ავტომაგისტრალის (ავტობანი) პროექტებს. ამ მაგისტრალის იგოეთი-სვენეთის (კმ55-კმ80) მონაკვეთის საპროექტო და სამშენებლო სამუშაოები რეკონსტრუქციისა და განვითარების საერთაშორისო ბანკის (მსოფლიო ბანკი) კრედიტით ფინანსდება. საპროექტო სამუშაოები შეასრულა ტენდერში გამარჯვებულმა ესპანურმა ფირმა „ინოქსა ინხინერიამ“, რომელსაც საავტომობილო გზების დეპარტამენტთან 2007 წლის თებერვალში გაფორმებული კონტრაქტის თანახმად **„დაევალა მთლიანობაში გაიაზროს ჩქაროსნული მაგისტრალის როგორც უკვე აშენებული მონაკვეთის, ისე დაპროექტების სტადიაში მყოფი მონაკვეთების ტექნიკური პარამეტრები და პროექტირებისას გაითვალისწინოს ჩქაროსნული მაგისტრალის მთელ გაყოლებაზე საპროექტო გადაწყვეტილებების ერთიანი პოლიტიკის რეალიზაციის შესაძლებლობა“.**

სამწუხაროდ, უკვე დამუშავებულ პროექტში ეს სამართლიანი მოთხოვნა იგნორირებული იყო. კერძოდ, ჩქაროსნული მაგისტრალის ამ მონაკვეთზე იგოეთისა და ლეხურას გზაგამტარები დაპროექტებული იყო 8.25 მ გაბარიტით, რომელიც არ აკმაყოფილებდა ჩვენს ქვეყანაში ამჟამად მოქმედ საინჟინრო ნორმებისა და წესების, და არც „ტრანსევროპული ჩრდილოეთ-სამხრეთის გზატკეცილის“ (TEM) მოთხოვნებს, ასევე იმ ხიდებისა და გზაგამტარების გაბარიტებს (11.5მ), რომლებიც უკვე აშენებულია, ან შენდება საერთაშორისო მნიშვნელობის თბილისი-სენაკი-ლესელიძის ჩქაროსნული მაგისტრალის (ავტობანის) წინამდებარე უბნებზე.

ქართველი ექსპერტები თავიანთ დასკვნაში ხაზგასმით აღნიშნავდნენ, რომ ხიდი (შესაბამისად, გზაგამტარიც) ხანგრძლივი (100 წლით და მეტი ხნით გამოყენების) ნაგებობა და ისეთი რთული საინჟინრო ნაგებობები, როგორიც ამ შემთხვევაში იგოეთისა და ლეხურას გზაგამტარებია, უნდა აშენდეს მხოლოდ პერსპექტივის გათვალისწინებით (იგოეთის გზაგამტარი ჯერ კიდევ 1978 წელს დაპროექტდა 11.5მ გაბარიტით და ახლა, 20 წლის შემდეგ, ახალი პროექტით ახდენდნენ იგივე გზაგამტარის დაპროექტებას 8.25მ გაბარიტზე). ესპანელთა პროექტით გათვალისწინებული გაბარიტის (8.25მ) განხორციელების შემთხვევაში მივიღებთ ისეთ სავალალო შედეგს, რომლის გამოსწორებასაც ალბათ მომავალი თაობებიც ვერ შეძლებენ (საერთოდ, თუ იქნება შესაძლებელი გამოსწორება).

წარმოუდგენელია, რომ პროექტში არსებულმა გზაგამტარების გაბარიტმა (r-8.25) შეძლოს ისეთი ინტერსიური მოძრაობის უსაფრთხოების უზრუნველყოფა, რაც უახლოეს მომავალში მოსალოდნელია თბილისი-სენაკი-ლესელიძის საავტომობილო გზის ამ უბანზე. ამ პროექტის შესახებ დამოუკიდებელმა ექსპერტმა ოთარ კერვალიშვილმა პირადად გამოთქვა მთელი რიგი შენიშვნები და წინადადებები იმ შეხვედრაზე, რომელიც თბილისსა და ვაშინგტონს შორის გასული წლის ბოლოს მსოფლიო ბანკის წარმომადგენლობის ოფისში სატელევიზიო ხიდის საშუალებით შედგა. ამ შეხვედრაზე თბილისურ მხარეს წარმოადგენდნენ საავტომობილო გზების დეპარტამენტის ხელმძღვანელი მუშაკები, დამპროექტებელი ფირმის „ინოსას“ ხელმძღვანელები და დამოუკიდებელი ექსპერტი ოთარ კერვალიშვილი. ვაშინგტონის მხარეს წარმოადგენდა პროექტის მენეჯერი ოლივიე ლებერი და კონსულტანტი ჟაკ ბურე. დამოუკიდებელი ექსპერტის არგუმენტირებული დასაბუთების მიუხედავად, მსოფლიო ბანკის წარმომადგენლებმა მაინც არ გაიზიარეს ქართველი ექსპერტების მოთხოვნა გზაგამტარების გაბარიტების გაზრდის შესახებ, თუმცა მოითხოვეს საექსპერტო დასკვნის ინგლისური თარგმანის გაგზავნა.

მართალია, საექსპორტო დასკვნაში არ ასახულა, მაგრამ კერძო საუბარში (რასაკვირველია, არა მსოფლიო ბანკის წარმომადგენლებთან) ითქვა საგზაო სისტემაში საკმაოდ გახმაურებული ფაქტის შესახებ: მსოფლიო ბანკის წარმომადგენლებმა, რომლებსაც ადრე ჯერ კიდევ დამოუკიდებლად არსებულმა საავტომობილო გზების დეპარტამენტმა სთხოვა ჯვარი-ხაიშიმესტიის საავტომობილო გზის რეაბილიტაცია-მოდერნიზაციის პროექტის დაფინანსება, თავიანთი გათვლები გააკეთეს და საქართველოს მაშინდელ ხელისუფლებას ურჩიეს არა ამ გზის კეთილმოწყობა, არამედ სვანეთის მოსახლეობის აყრა და ბარში გადმოსახლება (?!).

ესპანურმა ფირმა „ინოქსამ“, თავის დამფინანსებელთან (მსოფლიო ბანკთან) შეთანხმებით, არ გაზარდა ამ გზაგამტარის გაბარიტები, რაც დამატებით ხარჯებთან იყო დაკავშირებული (ეს თანხა დაახლოებით 5 მილიონ ლარს შეადგენდა ორივე გზაგამტარისათვის). თავის მხრივ, ექსპერტთა ჯგუფმა არ გასცა დადებითი დასკვნა.

გამოცხადდა ტენდერი იგოეთისა და ლეხურას გზაგამტარების მშენებლობის შესახებ ესპანური ფირმა „ინოქსას“ მიერ შესრულებული პროექტით (ამ პროექტში, გარდა გზაგამტარების გაბარიტისა, გადასაწყვეტი იყო არსებული ბურჯების საკითხიც, ვინაიდან იგოეთის გზაგამტარის ბურჯების უმეტესობა აგებულია გასული საუკუნის 90-იან წლებში). საჭირო იყო, საპროექტო ფირმას წარმოედგინა მათი ვარგისიანობის დამადასტურებელი შემოწმების მასალები, მით უმეტეს, რომ ამის შესახებ პირდაპირ იყო მითითებული ტექნიკურ დავალებაში (გვ. 23) **„კონსულტატმა უნდა განახორციელოს იგოეთის შემოვლით გზაზე ადრე დაწყებული გზაგამტარის ბურჯების მდგომარეობის შესწავლა, ჩაღრმავების დონეები, გეოლოგია და მიიღოს შესაბამისი გადაწყვეტილება აღნიშნული ბურჯების გამოყენების შესაძლებლობების და საჭირო ღონისძიებების (გაძლიერების საჭიროების შემთხვევაში) შესახებ, სათანადო სეისმომდგრადობის პირობების გათვალისწინებით“.**

ტენდერში მონაწილე ერთ-ერთმა ფირმამ (შპს „ზიმო“ – დირექტორი ზ. კიკნაძე) ძირითად სატენდერო წინადადებასთან ერთად წარმოადგინა ალტერნატიული ვარიანტი, სადაც მთლიანად იყო გაზიარებული ექსპერტიზის მოთხოვნები. ალტერნატიული ვარიანტი ყველა პარამეტრით სჯობდა „ინოქსას“ პროექტით დამუშავებულ ვარიანტს და მათი პროექტი უკვე უვარგისი გამოდგა, ტენდერში გამარჯვებული ფირმის გამოვლენა გაჭიანურდა და ჩვენთვის უცნობი მიზეზების გამო იგი ჩაიშალა.

მაგრამ მთავარი ამ „ეპოპეაში“ არის ის, რომ მსოფლიო ბანკის წარმომადგენლები დარწმუნდნენ ქართველი ექსპერტების დასკვნის ჭეშმარიტებაში და დამპროექტებელ ფირმას დაავალეს მისი პროექტის გადამუშავება ექსპერტიზის მოთხოვნების საფუძველზე. როგორც ამბობენ, ეს პროექტი დამკვეთს მიმდინარე წლის ნოემბერში ჩაბარდება, მაგრამ მისი ექსპერტიზის ჩატარება ალბათ „ექსპერტიზა, მშენებლობა, დიზაინის“ ექსპერტთა ჯგუფს აღარ მოუწევს, ვინაიდან იგი, სუბიექტური თუ ობიექტური მიზეზების გამო, 2008 წლიდან საავტომობილო გზების დეპარტამენტის დაკვეთით შესრულებული პროექტების ექსპერტიზას ჩამოშორებულია.

აქვე უნდა ითქვას, რომ ექსპერტთა ამავე ჯგუფმა შარშან წარმატებით გადაწყვიტა თბილისი-სენაკი-ლესელიძის საავტომობილო გზის 87-ე კმ-ზე არსებული მეწყერის გამაგრების საკითხი.

აღნიშნული მეწყერი თითქმის ათეული წლის განმავლობაში „თავის ტკივილის“ მიზეზი იყო საავტომობილო გზების დეპარტამენტის საექსპლუატაციო სამსახურისათვის. თანაც აღსანიშნავია, რომ ამ კონსტრუქციამ რუსი ოკუპანტების ტანკებისა და სხვა ჯავშანტექნიკის გრუხუნსა და საჰაერო დაბომბვას გაუძლო.

ამავე ექსპერტთა ჯგუფმა გერმანულ საპროექტო ფირმას „კოქს კონსალტს“ მთლიანად შეაცვლევინა 877 მეტრი სიგრძის გზაგამტარის კონსტრუქცია (ბურჯები, საძირკვლები, სიმაღლეები, გზაგამტარის გრძივი ქანობი და ა. შ.). აღნიშნული ფირმა აპროექტებდა თბილისი-სენაკი-ლესელიძის ჩქაროსნული მაგისტრალის სვენეთი-რუისის (კმ 80-კმ5) მონაკვეთს. ამავე გზის კმ 87.7-კმ 88.5 მონაკვეთზე, სადაც გზა რთულ რელიეფურ უბანს კვეთს, პროექტის მიხედვით განსაზღვრული იყო 800 მ-მდე სიგრძის ორი გვირაბის მშენებლობა, განცალკევებულად თითოეული სავალი ნაწილისათვის. საპროექტო ფირმას „კოქს კონსალტს“ უკვე ჰყავდა ჩამოყვანილი გვირაბების სპეციალისტთა ჯგუფი ავსტრიიდან, რომლებმაც საავტომობილო გზების დეპარტამენტის ტექნიკურ საბჭოს წარუდგინეს თავიანთი წინადადებები, თუ როგორ აპირებდნენ გვირაბების აშენებას ე. წ. „ახალი ავსტრიული“ მეთოდით (ანკერების გამოყენებით).

ფირმა „კოქს კონსალტის“ აღნიშნული გადაწყვეტილება უკვე შეთანხმებული იყო მაშინდელ პრემიერ-მინისტრთან ზურაბ ნოღაიდელთან და ეკონომიკური განვითარების მინისტრთან გიორგი არველაძესთან. მიუხედავად ასეთი ავტორიტეტების დონეზე მიღებული გადაწყვეტილებებისა, ექსპერტთა ჯგუფმა მიულებლად მიიჩნია დაპროექტებული გვირაბების საპროექტო პარამეტრები, გვირაბების გაყვანის ტექნოლოგია და საერთოდ ეჭვქვეშ დააყენა ამ გვირაბების საჭიროების საკითხი.

ექსპერტები თავიანთ დასკვნაში აღნიშნავდნენ, რომ საავტომობილო გზებზე (და არა მარტო იქ) გვირაბის ვარიანტს მხოლოდ იმ შემთხვევაში მიმართავენ, თუ ე. წ. „ღია წესით“ (უგვირაბოდ) საპროექტო გზის გაყვანის საშუალება აღარ არის.

თუ ფირმა „კოქს კონსალტს“, დამკვეთთან შეთანხმებით, არსებულ რთულ გეოპოლიტიკურ პირობებში შესაძლებლად მიაჩნდა გვირაბების გაყვანა, მაშინ ექსპერტთა აზრით, უფრო მისაღები იქნებოდა აღნიშნულ ზონაში გზის გაყვანა „ღია წესით“, რომელიც გაცილებით ნაკლებ ზიანს მიაყენებდა გარემოს და 40-50 მლნ. ლარით გააიაფებდა პროექტის ღირებულებას.

შარშან ოქტომბრის ბოლოს გამოცხადდა ტენდერი ამ მონაკვეთის (კმ80-კმ95) მშენებლობის შესახებ. ტენდერში მონაწილე ერთ-ერთმა ფირმამ „ზიმომ“ (დირექტორი – ზ. კიკნაძე) ძირითად წინადადებასთან ერთად წამოაყენა ალტერნატიული წინადადება, რომლის მიხედვითაც ამ მონაკვეთის (კმ80-კმ95) გვერდის ავლით, იმავე ფასში (200 მლნ. ლარი) გაიყვანდა ახალ, 25-კილომეტრიან გზას (კმ78-კმ103). სამწუხაროდ, ამ ტენდერში გამარჯვებულის გამოვლენაც გაჭიანურდა და ეს ტენდერიც ჩაიშალა.

ამ „ეპოპეის“ ლოგიკური შედეგი აღმოჩნდა ის, რომ ექსპერტთა ჯგუფის მიერ დაწუნებული გვირაბის ვარიანტისა და ტენდერში მონაწილე ფირმის „ზიმოს“ ალტერნატიული წინადადების შემდეგ თავდაყირა დადგა მაშინდელი სამთავრობო დონეზე მიღებული გადაწყვეტილება და 2008 წელს უკვე მთავრობისა და ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს ახალი შემადგენლობის გადაწყვეტილებით გამოცხადებულია ტენდერი თბილისი-სენაკი-ლესელიძის ჩქაროსნული მაგისტრალის სვენეთი-რიკოთის უღელტეხილის მონაკვეთის შემდგომი განვითარების საპროექტო მიმართულების ტექნიკურ-ეკონომიკური ვარიანტების შერჩევისთვის, ამჯერად უკვე მსოფლიო ბანკის კრედიტით.

ამ წერილის წინა ნაწილში აღვნიშნეთ, რომ ხსენებული ექსპერტთა ჯგუფი 2008 წელს უკვე აღარ ატარებს პროექტების ექსპერტიზას საავტომობილო გზების დეპარტამენტის დაკვეთით (ამ საქმეში მას ჩაენაცვლა შპს „მშენებლობის პროექტების ექსპერტიზა“). ხოლო რაც შეეხება ორივე ზემოთ დასახელებულ ტენდერში თითქმის გამარჯვებულ, მაგრამ ასევე სუბიექტური მიზეზებით საქართველოში „შერისხულ“ ფირმა „ზიმოს“ (დირექტორი – ზ. კიკნაძე), მან მეზობელ აზერბაიჯანში გადაინაცვლა და იქ ანხორციელებს გრანდიოზულ პროექტებს, თუმცა მანამდე წარმატებით განახორციელა ამავე ჩქაროსნული მაგისტრალის ურთულესი მონაკვეთის (კმ27-კმ43) მშენებლობა.

ოთარ კერვალიშვილი,
დამოუკიდებელი ექსპერტი, შპს „ექსპერტიზა, მშენებლობა, დიზაინის“ დირექტორი;
ზურაბ ორაგველიძე,
ტექნიკის მეცნიერებათა დოქტორი;
გუგა ჭოხონელიძე,
ტექნიკის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი;
რევაზ ცხვედაძე,
ტექნიკის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი.

P. S.* *გარდა იმისა, რომ ზემოთ ხსენებული ექსპერტთა ჯგუფი ჩამოაშორეს საავტომობილო გზების რეაბილიტაცია-მოდერნიზაციის პროექტების ექსპერტიზის სამუშაოებს, საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს სსიპ „საწარმოთა მართვის სააგენტომ“ მის მართვაში მყოფი ორგანიზაციების მიერ დაკავებული შენობა-ნაგებობების, მიწის ნაკვეთების და საწარმოო ფართების გამონთავისუფლების მიზნით მიიღო გადაწყვეტილება (№1-3/457 6.10.2008 წ.) ხუთი ორგანიზაციის (მათ შორის შპს „ექსპერტიზა, მშენებლობა, დიზაინის“) შერწყმის შესახებ (აქედან სამი საპროექტო ორგანიზაციაა).

გარდა იმისა, რომ ინტერესთა კონფლიქტის გამო დაუშვებელია საპროექტო და საექსპერტო ორგანიზაციების მექანიკური შერწყმა, შპს „ექსპერტიზა, მშენებლობა, დიზაინს“ საკუთრებაში არა აქვს შენობა-ნაგებობები, მიწის ნაკვეთები და საწარმოო ფართი (მას აქვს მხოლოდ მაღალი ინტელექტუალური პოტენციალი).

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, შპს-ის კოლექტივმა სსიპ „საწარმოთა მართვის სააგენტოსა“ და საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს წინაშე დააყენა საკითხი შპს „ექსპერტიზა, მშენებლობა, დიზაინის“ პრივატიზების შესახებ, მაგრამ აღნიშნული საკითხი დღემდე გადაუწყვეტელია.

მკვახე შეძახილი

არ გამოვა ეგ საქმე,

ყველასთვის კარგად არის ცნობილი, რომ დღევანდელ მსოფლიოში, „კარგა გვარიანად“ დაძაბული პოლიტიკური ვითარებაა.

ასევე ყველასთვის არის ცნობილი, რომ დაძაბული ვითარებიდან გამოსასვლელად, ჯერ იმ „დაძაბული ვითარების“ კარგი შესწავლაა საჭირო. შესაბამისი ანალიზის გაკეთების შემდეგ, როგორც წესი, ხდება მოვლენების სავარაუდო განვითარების პროგნოზირება და მხოლოდ ამის შემდეგ, თუ უკვე გვიან არ არის, ხდება გადარჩენის გზების ძიება.

როგორც ვხედავთ, ნებისმიერ „ვითარებაში“ ანალიტიკოს-პროგნოზისტი, ანუ პოლიტოლოგი, ერთ-ერთი ყველაზე საჭირო და დასაფასებელი ფიგურაა.

ნამდვილად არ ვიცი, არსებობს თუ არა „დასავლური გამოცდილება“, ქვეყანაში მოქმედი პოლიტოლოგების აღრიცხვიანობისა და მათი რაოდენობის შესახებ, მაგრამ დარწმუნებული ვარ, რომ თუ ასეთი აღრიცხვა ტარდება, საქართველო ნამდვილად პირველ ადგილზე იქნება ერთ სულ მოსახლეზე პოლიტოლოგთა რაოდენობით და მათი ძირითადი პროფესიების „მრავალფეროვნებით“.

აბა სხვა რომელ ქვეყანაში ასრულებს პოლიტოლოგის მოვალეობას ჩვეულებრივი „მჩხიბავი“, ან სხვა რომელ ქვეყანაში არის ამდენი „დამოუკიდებელი პოლიტოლოგი“.

ქართულ „პოლიტიკურ ცაზე“, ძალიან მომრავლდნენ ე.წ. პოლიტოლოგები და სხვადასხვა ჯურის ექსპერტები, რომლებიც პოლიტიკური პროცესების „სიღრმისეული ანალიზით“, ანუ „არც მწვადისა და არც შამფურის დაწვის“ „ტაქტიკით“ კიდევ უფრო აბნევენ ისედაც გაურკვეველი მომავლის მქონე მოსახლეობას.

ისეთი „ულიმღამო და არაფრის მთქმელი“ პოლიტიკური პროგნოზების ფონზე, რომლებსაც ზოგიერთი ჩვენი პოლიტოლოგი აკეთებს, ე.წ. „დამოუკიდებელი პოლიტოლოგის“, ბატონ **არნო ხიდირბეგიშვილის** ინტერვიუ, რომელიც **„საქართველოს რესპუბლიკაში“** ამა წლის 17 ოქტომბერს დაიბეჭდა და ბერტოლდ ბრეხტის პიესის ინტერპრეტირებული სათაური აქვს — **„კავკასიის მტკივნეული წრის“ გახსნა მხოლოდ რუსეთს შეუძლია“,** ნამდვილ „შედევრად“ შეიძლება მივიჩნიოთ.

მოდით ნელ-ნელა განვიხილოთ ეს ინტერვიუ, რომელშიც ბატონი არნო საქართველო-რუსეთის კონფლიქტის განხილვის პროცესში პოლიტიკური ანალიზის „ვიწრო ჩარჩოებს“ გასცდა და ფსიქოანალიზში „გადაიჭრა“.

ნამდვილად ვერ გეტყვით, თუ როგორ შეაფასებდა ზიგმუნდ ფროიდი ბატონი არნოს მცდელობას, ფსიქოანალიზის საშუალებით აეხსნა საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ რუსეთის დამოკიდებულება ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკების მიმართ, მაგრამ ფაქტია, რომ მცდელობა შედგა.

ბატონმა არნომ საერთოდ „დაანგრია“ „ზესახელმწიფოს“ მოთხოვნილებების ის მოძველებული გაგება, რომლითაც წინა პლანზე ეკონომიკური და სამხედრო პოტენციალი იყო წამოწეული და მათ ნაცვლად სექსუალური პოტენციალი წამოსწია.

მარტივად რომ ვთქვა, ამ ე.წ. „დამოუკიდებელმა პოლიტოლოგმა“ ორ ზესახელმწიფოში „სექსუალურად აზაზოჩენი“ ორი ადამიანი დაინახა და მთელი მათი მისწრაფებები, სალამოს საათებში „ცირკის მიმდებარე ტერიტორიაზე დასავაჟკაცებლად“ მისული „სახედამუწუკებული“ ბიჭის მისწრაფებებს გაუთანაბრა.

„მრავალმხრივმა ანალიტიკოსმა“ ამ ქვეყნებს „შესაბამისი ფუნქციებიც მიანიჭა“. მისი „ხედვით“, „რუსეთი პირველი ღამისთვის გამზადებული პატარძალი“, ხოლო ამერიკა „პატარძლის ოთახში თავისი „წუწკი ზრახვების“ შესასრულებლად შევარდნილი „დაუოკებელი“ მამაკაცი ყოფილა.

ამერიკა-რუსეთის ასეთ „ქალ-ვაჟურ“ ურთიერთობაში, ბატონმა არნომ საქართველოს არც თუ ისე „ღირსეული“ ფუნქცია მიანიჭა. „საკითხის ღრმა და ძირფესვიანი შესწავლის“ შედეგად გაირკვა, რომ რადგანაც „კავკასია რუსეთის მუცელქვეშეთში მდებარეობს“, ამიტომ ჩვენ, ქართველები, „ფეხზე წამომდგარი რუსეთის ინტიმური ადგილის დასაცავად შემორტყმული „ერთგულების ქამარი“ ვყოფილვართ“.

ბატონმა არნომ ისე „დაწვრილებით აღწერა“, „აღგზნებული ამერიკის“ მიერ, „რუსი მზეთუნახავის შესაპყრობად“ „კლიტის ჭრილში“ „გასაღების“ „შეყოფის“ მცდელობის „აღკვეთა“, რომ წმინდა მამაკაცური სოლიდარობის გამო გულიც კი დამწყდა.

ამ „არშემდგარი აქტის“ ანალიზის დროს ბატონმა „დამოუკიდებელმა სექსოლოგ-პოლიტოლოგმა“ „სამხრეთ ოსეთი“ „კლიტის ჭრილად“ წარმოგვიდგინა, ხოლო საქართველოს კი ამერიკის „ქართული გასაღების“ ფუნქცია მიანიჭა.

ახლა კი ჰოო!

ე.წ. „სამხრეთ ოსეთს“ ვისი „ჭრილიც“ გინდათ, იმის „ჭრილი“ უწოდეთ, მაგრამ საქართველოსთვის „ვიღაცის გასაღების“ დარქმევა, იცოდეთ, რომ „ჯანმრთელობისთვის ძალიან მავნებელია“.

ინტერვიუს შემდეგ ნაწილში ბატონი არნო „სახელმწიფოების სექსუალურ ურთიერთობებს“ თავს ანებებს და საქართველოს საბოლოო განადგურების სცენარებს გვთავაზობს.

როგორც ჩანს, ეს „მრავალმხრივად მოაზროვნე“ „ფსიქოპოლიტოლოგი“, იმდენად ვერ იტანს ჩვენს სამშობლოს, რომ „პა ხოდუ პიესი“ თხზავს საქართველოს „პირისაგან მიწისა აღსაგველ“ სხვადასხვა ვარიანტს. ოთხი სცენარის ვარიანტი, ინტერვიუმდე ჰქონდა მოფიქრებული, ხოლო მეხუთე და მეექვსე ინტერვიუს მსვლელობის დროს „მოუვიდა თავში“.

ბატონი არნო მხოლოდ სცენარების „შემოთავაზებით“ არ კმაყოფილდება და ცდილობს მკითხველს აუხსნას ის მიზეზები, რომელთა გამოც საქართველომ, როგორც სახელმწიფომ, არსებობა უნდა შეწყვიტოს.

მთავარი მიზეზი კი ის ყოფილა, რომ ქართველები მთელი დედამიწის ზურგზე არავის არ ვუყვარვართ. ვუყვარვართ კი არადა, თურმე საშინლად ვძულვართ.

ვძულვართ ყველას — სომხებს და აზერბაიჯანელებს, აფხაზებს და ოსებს, ჩეჩნებს, რუსებს და თურქებს. თანაც ისე ვძულვართ, რომ დასანახად ვერ გვიტანენ.

ინტერვიუს ამ ნაწილის კითხვის დროს, ბუნებრივი კითხვა გამიჩნდა: კი მაგრამ რატომ ვძულვართ ამ ხალხებს? რა დავაშავეთ ისეთი, რომ ამდენი ხნის მეგობრობას, ნათესაობას, მეზობლობას ხაზი გადაესვა?

ბატონმა არნომ ისე „ამომწურავად“ გასცა პასუხი ამ კითხვას, ისეთი „რკინისებური“ ლოგიკით ჩამოაყალიბა ზემოთ ჩამოთვლილი ერების ჩვენდამი სიძულვილის მიზეზი, რომ „საშინლად შემრცხვა“.

ღმერთი, რჯული, ნამდვილად არ ვიცოდი, თუ „რამდენი დანაშაული ჩაგვიდენია მთელი კავკასიის წინაშე“. ეს რა „საშინელი და დაუნახავი“ ხალხი ვყოფილვართ.

როგორ ვერ „შევძელით კონსენსუსის მოძებნა ყოფილ მო-

დღეს ხვალისთვის

ზოგი ჭირი

რომ იტყვიან ზოგი ჭირი მარგებელიაო, სწორედ საქართველოს ხელისუფლებაზეა გამოჭრილი. რაც უფრო რთულია ვითარება, მით უფრო დიდი შანსია ხელისუფლების მოხელეთათვის საზღვარგარეთ მივლინებების გაორმაგებისა. სად არ ნახავთ მათ, მსოფლიოს რომელ კუთხეში, ტელეკამერების თანხლებით თუ მის გარეშე, სერიოზული, ფასადური სახეებით (თუ ტელეკამერებია ახლომახლოძ და უზომოდ გალაღებულ-გახარებულებს (თუ ტელეკამერები არსად არისძ. **მათდა სამწუხაროდ, პერიოდულად ჩასაფრებული დუშმანი თუ შეგვატყობინებს „ქვეყნის ბედით ჩაფიქრებულთა“ საგმირო საქმეებს, ისეთს, რასაც ამას წინათ ჰქონდა ადგილი. თუმცა ამაზე მოგვიანებით. ამჟერად ვიტყვი იმას, რომ ქართველ სახელმწიფო მოხელეთა და პოლიტიკოსთა უცხოური მოგზაურობები არცთუ იაფი უჯდება გაძვალტყავებულ ქვეყანას. თუ მხედველობაში იმასაც მივიღებთ, რომ სასტუმროს ფასები კატასტროფულად არის გაზრდილი, მით უმეტეს ისეთის, ხუთი ვარსკვლავი რომ ამშვენებს, თავისუფლად შეიძლება წარმოვიდგინოთ, რას უძლებს ბიუჯეტი. არც ქართველ მოხელეთა სამგზავრო ტრანსპორტის, ძირითადად თვითმფრინავის პირველი და ბიზნესკლასის სალონებია იაფი. თავს ხომ არ შევირცხვენთ, როდესაც ქვეყნის პრესტიჟზეა საქმე?!**

და მართლაც, ქვეყანას ხომ ესაჭიროება ჯეროვანი წარმოჩენა? ნამდვილად ასეა, მაგრამ ალბათ სხვანაირად — ჭკუა-გონებით, ტაქტით, გამოცდილებით, საქმის ცოდნითა და არა საქართველოს მსგავსი ღატაკი ქვეყნის წარმომადგენლების ღრმა ფუფუნების შემცველი დროისსატარებელი მოგზაურობებით, უმაღლესი კლასის სასტუმროებით, ლიმუზინებით, თვითმფრინავის პირველი კლასის სალონებით და სხვა. შორსა ვარ იმ მოსაზრებიდან, რომ ქართველმა პოლიტიკოსებმა რუსული „გაზ-24“ გამოიყენონ, ორვარსკვლავიან სასტუმროში იცხოვრონ და ქუჩის „ზაბეგალოვკებში“ იკვებონ, მაგრამ არსებობს ზღვარი, რომლის დაცვა არშემდგარი ქვეყნის პოლიტიკოსებისთვის აუცილებელია.

მხედველობაშია მისაღები ისიც, რომ ყველა უცხოურ ღონისძიებაში მეორე, მესამე ან მეასე ხარისხოვანში მონაწილეობა არ არის აუცილებელი, განსაკუთრებით იმაში, არც არაფრით რომ ეხება საქართველოს. მით უმეტეს, როდესაც ჩვენი ბედკრული თანამედროვე ისტორიიდან გამომდინარე, 1992 წლიდან დაწყებული, იმდენი აუცილებელი „პოეზდკაა“ განსახორციელებელი, რომ არათუ საქართველოს ხელისუფლება, არამედ ხუთი სხვა ქვეყნის ხელისუფლებაც ვერ აუვა ასეთ დატვირთვას. ყველა დანა-ჩანგლის ჩხაკუნზე დასწრება ძნელი და დამღლელი პროცედურაა. სხვა ქვეყნები ასეთ შემთხვევაში ღონისძიების მომწყობ ქვეყანაში აკრედიტებული საკუთარი ქვეყნის დიპლომატებით გამოდის. ნაცვლად ცენტრიდან მივლინებული დელეგაციისა, ისინი ესწრებიან ღონისძიებას. საელჩოების რაოდენობის მხრივ საყვედური არ გვეთქმის. პრეზიდენტის წყალობით პატარა საქართველოს დიპლომატიურ წარმომადგენლობას სად არ იხილავთ.

ქართველ პოლიტიკოსთა ვოიაჟების შემყურე მავანს არაერთხელ გასჩენია ობიექტური კითხვა — ამდენს რომ დადიან, რას აკეთებენო. თუ, თუნდაც ზედაპირულად შევავლებთ თვალს მოგზაურობის მიზანსა და შედეგს, დიდად დასამშვიდებელს ნამდვილად ვერ ვიპოვნით.

რისთვის დადიოდნენ და დადიან, ცუდად დასრულდა, ტერიტორიების დაკარგვით, მაგრამ „პოეზდკებს“ წერტილი არ დაესმება, პირიქით, ახლა უფრო განვითარდება და გაფართოვდება, დაკარგულის დასაბრუნებლად. და ასე გაგრძელდება სამარადისოდ, ვიდრე იარსებებს საქართველო. ერთი მოგზაურები მეორეს შეცვლიან, მეორენი — მესამეს. მტვრიან, ტალახიან თბილისში ყოფნას რით არ სჯობს ამერიკა-ევროპაში მოგზაურობა? მით უმეტეს, როდესაც სახელმწიფო იხდის. და როდესაც სახელმწიფო იხდის, არათუ ძნელია მსოფლიოში გამართული ათასობით საერთაშორისო ღონისძიებისათვის ქართული „ჩინოვნიკური“ თავის მორგება.

ფეშენებერულ მოგზაურობას ერთი თვისება აქვს, ყურადღებას იპყრობს, განსაკუთრებით მასპინძლების მხრიდან, რაც არ არის გასაკვირი. ხუთვარსკვლავიან სასტუმროში მცხოვრები, ლიმუზინით მოსიარულე, სუპერთანამედროვე კუტურიეების მაღაზიებში შეძენილი ტანსაცმლით შემოსილი, მასპინძელი ქვეყნის ხელისუფლებასთან სამათხოვროდ მისული ქართველი პოლიტიკოსი, თავისთავად იწვევს ინტერესს. ის გამოცანა ხდება. სამათხოვროდ მიღებული თანხის რაოდენობა ხომ ნაწილობრივადაც ვერ დაფარავს მარტო ვოიაჟების წლიურ ხარჯებს?

ყოველი ხანმოკლე თუ ხანგრძლივი მოგზაურობა მთელი სიგრძე-სიგანით და სერიოზულობით მიეწოდება ქვეყანას. საქართველოს ტელევიზიებიდან იფრქვევა მიღწეული წარმატებების შესახებ. ბოლო არ უჩანს საკუთარი „პერსონის“ ქებას, წარმატებების ამსახველ ვიდეოკადრებს, ისეთი იმპორტული ტერმინოლოგიითა და სიტყვებით, რომ ვერაფერი გაიგოს მსმენელმა — ეტრექტული, იმპლიმენტარული, დეველოპერული, სპიჩი... ან რა საჭიროა გაგება. პირიქით, უმჯობესია თუ ვერ გაიგებენ. მთავარია „იაშიკში“ გამოჩენა, რაც უფრო ხშირად, მით უკეთესი. თვითდამკვიდრებას უწყობს ხელს.

ქვეყნის გასაჭირი რა მოსატანია, როდესაც საკუთარი ორგანიზმის გალაღებასთან გვაქვს საქმე. სწორედ ასეთზე წერდა რუსული „ნეზავისიმაია გაზეტა“, ჩვენს სანაქებო ყოფილ პრემიერ-მინისტრზე, მეტსახელად ინგლისელზე. გაზეთის ცნობა, ეჭვიან ქართველ მკითხველს შეთხზულ ამბად რომ არ მოენათლა, თვითმხილველი თურქული პრესა მოიშველია. **„საქმიანი მოლაპარაკებებით გათანგული პრემიერი იმდენს ძიგძიგებდა ერთ-ერთ დისკოტეკაზე, რომ უდავოდ გაოცება გამოიწვია საქართველოს პრობლემებით შეწუხებულ თურქეთში“. მასპინძლებში მსგავსი დროსტარების ხილვა, თუნდაც პრემიერის მიერ, ნამდვილად არ იქნებოდა გასაკვირი, ვინაიდან არა მარტო ისინი, არამედ სხვა ქვეყნებიც შეჩვეული არიან ქართველ ხელისუფალთა ტრფიალს სიამოვნებისადმი, რომ დრო არ ყოფილიყო, ყოველ შემთხვევაში თურქებისათვის, შეუფერებელი — გაგანია ომი.**

არაერთხელ გვსმენია ქართველ ხელისუფალთაგან ქვეყნის ევროატლანტიკური კურსის შესახებ, იქ რომ არის ისეთი კანონების, ცხოვრების წესის ქვეყანაში შემოღების თაობაზე, მაგრამ ხელისუფლებიდან ჯერ არავის დასცდენია ევროპული მომჭირნეობის

მკვახე შეძახილი

არნო ბატონო!

ჭიდავესთან, თავისუფალ ჭიდაობაში საქართველოს ჩემპიონ კოკოითთან. კოკოითთან, რომელსაც უამრავი ქართველი ნაცნობი და მეგობარი ჰყავს".

სხვა ერების ჩვენდამი დამოკიდებულებაც, ამის მსგავსი „ძლიერი" არგუმენტებით, დაადასტურა ბატონმა არნომ.

ვერაფერს იტყვი, ძალიან მძიმე შემთხვევაა.

ძალიან მძიმე. იმდენად მძიმე, რომ ჩვეულებრივი „სისულელის ჩარჩოებში" აღარ ჯდება და გამიზნული ბოროტების სახეს ღებულობს.

პოლიტიკური პროცესების „დამოუკიდებელი შემფასებლის" მიერ გამოთქმული ამ და სხვა არგუმენტების წაკითხვის შემდეგ მართლა ძალიან შემრცხვა.

შემრცხვა ყველა იმ მკითხველის წინაშე, ვინც არ იცნობს საქართველოს და ქართველებს. ვინც არ იცის ქართველების, სომხების, აზერბაიჯანელების, რუსების და სხვა ერების, „ქართული" ურთიერთობების შესახებ.

შემრცხვა ყველა იმ მკითხველის წინაშე, ვინც არ იცის, თუ ვინ არის სინამდვილეში კოკოითი, ვინ არის ბალაფში და ვინ არიან „კლიტეს ჭრილებად" მათი „გამომყენებლები".

მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან ეცადა, ნამდვილად ვერ „გაქაჩა" რუსეთის ინტერესები ამ ინტერვიუთი ბატონმა პოლიტოლოგმა.

ვერ „გაქაჩა" იმ მარტივი მიზეზის გამო, რომ ნათლად გამოჩნდა ბატონი არნო ხიდირბეგიშვილის საქართველოსადმი სიძულვილი. გამოჩნდა მის ქვეცნობიერში დალექილი, ქართული სახელმწიფოს ათასი ჯურის ნაძირალას ხელში დანაწილების ოცნება.

ვერ „გაქაჩა" რუსეთის ინტერესები ამ ინტერვიუთი ბატონმა არნომ, იმიტომაც, რომ ყველაფერი, რაც მან თქვა, ბოროტი ტყუილია.

ბოროტი და საზიზღარი ტყუილი თქვა, როდესაც თითქოსდა გულისწყვეტით განაცხადა: „ჩვენ თვითონაც არ გვიყვარს ერთმანეთი და როგორც 1992-1993 წლებში, მზად ვართ, ვეომოთ ერთმანეთს!"

არა, ბატონო არნო! თქვენ ვინ ხართ, არ ვიცი, მაგრამ ქართველებს გვიყვარს ერთმანეთი და არაფრით არ დავუშვებთ თქვენნაირების გასახარად კვლავ ვეომოთ ერთმანეთს. არ მოგანიჭებთ იმ ბედნიერებას, ღვარძლიანი სიხარულით დაიძახოთ: დაიწყო „მაგარი ერთმანეთშორისები" ხელისუფლებასა და ოპოზიციას შორის.

არ იქნება მოვლენათა შესაძლო განვითარების თქვენეული №5 ვარიანტი – „არშემდგარი სახელმწიფო". არ იმუშავებს თქვენი სცენარი, რომელშიც „თურქეთს აჭარის რეგიონი, სომხეთს ჯავახეთის რეგიონი, აზერბაიჯანს ქვემოქართლის რეგიონი და რუსეთს ჩრდილო ოსეთთან გაერთიანებული სამხრეთ ოსეთი და აფხაზეთი მიაკუთვნეთ.

გამოჩნდა ჟურნალისტ რომან ტემნიკოვის „ტიომნი" ჩანაფიქრი ბატონი ხიდირბეგიშვილის მსგავსი, ე.წ. „დამოუკიდებელი პოლიტოლოგების" მეშვეობით ინტერნეტ-მომხმარებელთა ისეთ ჯგუფს, რომლებმაც ბევრი არაფერი იციან „კავკასიის მტკივნეული წრის" შესახებ, საქართველო განადგურების ღირს ქვეყნად დაანახოს.

გამოჩნდა მათი სურვილი, დაარწმუნონ ქართველი ხალხი იმაში, რომ საქართველოს „ერთადერთი მხსნელი" რუსეთია. ხოლო ისინი, ვინც ამას არ დაიჯერებენ, „შინაომით", „კრიმინალური ომით", საქართველოს მეორე ღაზას სექტორად გადაქცევით დააშინონ და „გადამრჩენად" ისევ „ამხანაგი მაუზერი" წარმოუდგინონ.

არ გამოვა ეგ საქმე, ბატონო არნო!.

არ გამოვა „წრეში საქართველოს დაყენება" და აქეთ-იქიდან რუსეთ-ამერიკის „ძიძგილაობის" ცქერა. არ გაიხსნება „კავკასიის მტკივნეული წრე" ისე, როგორც თქვენ გინდათ. არ გაიხსნება, რადგან რუსეთში ვერავინ ველარაფერს ველარ აკეთებს „ლაზათიანად" და არც საქართველო არ არის „პატარა მიშიკო აბაშვილი".

გია გაბრიჭიძე

ინფორმაცია

ზაზა გოგავა შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ დაინიშნა

საქართველოს შეიარაღებული ძალების გაერთიანებული შტაბის ყოფილი ხელმძღვანელი ზაზა გოგავა შინაგან საქმეთა მინისტრის მოადგილედ დაინიშნა.

თავდაცვის სამინისტროს ინფორმაციით, ბრძანებულებას დანიშვნის შესახებ უკვე მოაწერა ხელი საქართველოს პრემიერ-მინისტრმა გრიგოლ მგალობლიშვილმა.

გაერთიანებული შტაბის ხელმძღვნელის პოსტზე გოგავა ვიცე-პოლკოვნიკმა ვლადიმერ ჩაჩიბაიამ შეცვალა. მანამდე ჩაჩიბაიას გაერთიანებული შტაბის განათლების დეპარტამენტის უფროსის თანამდებობა ეკავა.

ბიუჯეტი როგორ „აისახება" ხალხზე...

საქართველოს პრემიერ-მინისტრი გრიგოლ მგალობლიშვილი მთავრობის წევრებს მოქალაქეებთან აქტიური ურთიერთობისკენ მოუწოდებს.

ამის შესახებ მგალობლიშვლმა მთავრობის გუშინდელ სხდომაზე განაცხადა.

უახლოეს დღეებში იგეგმება ბიუჯეტის დამატებითი განხილვა და ყველას უნდა ჰქონდეს გათვითცნობიერებული, თუ რა ბიუჯეტის წარდგენა მოხდება 2009 წელს.

პრემიერ-მინისტრი მიიჩნევს, რომ ეს უნდა იყოს ბიუჯეტი, რომელიც ხელს შეუწყობს რეალურად ახალი სამუშაო ადგილების შექმნას, უზრუნველყოფს იმ ახალ მასტიმულირებელ ფაქტორებს ქვეყნის ეკონომიკაში, რაც ხალხს დაასაქმებს.

აქედან გამომდინარე, მგალობლიშვილმა მთავრობის წევრებს მოუწოდა, ბიუჯეტის დაგეგმვის პერიოდში საკუთარ დარგში დასაქმებულ ადამიანებს ხშირად ეკონტაქტონ, ხშირი ურთიერთობა ჰქონდეთ ხალხთან, რათა რეალურად იყოს გაგებული, თუ რამდენად აისახება უშუალოდ ხალხზე ბიუჯეტში წარდგენილი ციფრები.

მამა მიქაელის საპროტესტო აქცია

გლდანის ლომისის წმინდა გიორგის სახელობის ეკლესიის მოძღვარმა, მამა მიქაელ ასათიანმა საქართველოდან რუსეთის ჯარის გაყვანის მოთხოვნით მშვიდობიანი აქცია გამართა.

მამა მიქაელისა და მისი მრევლის აქცია თბილისის №1 საჯარო სკოლის წინ გაიმართა. როგორც ეკლესიის მოძღვარმა აღნიშნა, რუსეთი დაინტერესებულია საქართველოში შიდა დაპირისპირების გაძლიერებით.

ქვეყნაში ვითარების გამწვავების თავიდან ასაცილებლად მამა მიქაელმა 7 ნოემბრისთვის დაგეგმილი მიტინგის ორგანიზატორებსა და საზოგადოებას მოუწოდა, გვერდზე გადადონ პოლიტიკური პრობლემებისა თუ სოციალური საკითხების მიტინგზე განხილვა.

აი, ეს პარტიაღა გვაკლდა!

„საქართველოს დემოკრატიული პარტიის" დაფუძნების შესახებ გუშინ პარტიის თავმჯდომარემ გია თორთლაძემ ოფიციალურად განაცხადა

როგორც გია თორთლაძემ პარლამენტის შენობის წინ გამართულ ბრიფინგზე თქვა, პარტიის ძირითადი მიმართულებები საქართველოში დემოკრატიული ინსტიტუტების გაძლიერება და ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენა იქნება. პარტიასთან იარსებებს საზოგადოებრივი დარბაზი, რომელსაც სათავეში შოთა ნადირაშვილი ჩაუდგება. თორთლაძის თქმით, უახლოეს მომავალში პარტიის დამფუძნებელი ყრილობის გამართვა იგეგმება. „საქართველოს დემოკრატიული პარტიის" გენერალური მდივნის თანამდებობას გია ცაგარეიშვილი დაიკავებს.

ინტერპრესნიუსი

დღეს ხვალისთვის

მარგებელია

ჩვენში დაწესების საჭიროებაზე. იმას, რომ ევროპული მომჭირნეობითი მენტალიტეტი შორს არის ქართველ ხელისუფალთა ცხოვრების ფართო წესიდან, მტკიცება არ სჭირდება, ხოლო რაც შეეხება საზღვარგარეთის მივლინებებს, მკაცრი კონტროლის ქვეშ არის, როგორც მაკონტროლებელი ორგანიზაციების, ისე მასმედიის მხრიდან. არათუ საზღვარგარეთის მივლინებები, არამედ ქვეყნის შიგნით საქმიანი გამგზავრება, ბუნდესტაგის წევრთა მიერ სახელმწიფო თანხების გამოყენება, მკაცრ, გამჭვირვალე პროცესს ექვემდებარება. ცნობისათვის მოგახსენებთ, რომ ბუნდესტაგში პერსონალური ავტომანქანით მხოლოდ თავმჯდომარე და მისი პირველი მოადგილე სარგებლობს. დანარჩენები იყენებენ მორიგე ავტომანქანებს გამოძახებით, ბუნდესტაგის აპარატის ხელმძღვანელობასთან შეთანხმების შემდეგ. გერმანელი კანონმდებლები და არა მარტო ისინი, არამედ მთლიანად საზოგადოება საკუთარ თავსაც ჩარჩოებში აყენებენ და სხვასაც. ამ რამდენიმე წლის წინათ დიდი ხმაური იყო ატეხილი ბუნდესტაგის იმჟამინდელი თავმჯდომარის, ქალბატონ ზიუსმუტის ქცევასთან დაკავშირებით, რომელმაც თავს უფლება მისცა და რამდენჯერმე, დილით, პერსონალური ავტომანქანით დაიმგზავრა საკუთარი მეუღლე. სკანდალი კარგა ხანს გრძელდებოდა და ლამის თავმჯდომარის გადადგომით დასრულდა.

გერმანიის ბუნდესტაგში სტაჟირების დროს ჩემი ყურადღება იმანაც მიიპყრო, რომ საზღვარგარეთის ქვეყნებთან ურთიერთობის კომიტეტის წევრებისთვისაც უცხოური მივლინებები მკაცრად რეგლამენტირებულია. იშვიათია, როდესაც ერთი და იგივე პარლამენტარი წლის განმავლობაში უცხოურ მივლინებაში, 2 ან 3-ზე მეტად მიემგზავრებოდეს.

აშშ-ს პრეზიდენტობისათვის პაექრობა, რომელიც ეს-ესაა დასრულდა, არა მარტო მწვავე დებატებით იყო გამორჩეული, არამედ პრეზიდენტობისა და ვიცე-პრეზიდენტობის კანდიდატთა პირადი ცხოვრებისა და ყოფის ამსახველი ამბებითაც. საზოგადოების, განსაკუთრებით ჟურნალისტების მოჭარბებული ყურადღების ცენტრში იმყოფება რესპუბლიკელთა ვიცე-პრეზიდენტობის კანდიდატი სარა პეილინი, რომელმაც 150.000 დოლარი დახარჯა წინასაარჩევნო მარათონის ტანსაცმლისათვის. პრესაში გაჩენილი აურზაურის ჩასაქრობად რესპუბლიკური პარტიის მესვეურებმა საკუთარი პარტიის თანხების ამგვარად გაფლანგვასთან დაკავშირებით ისღა განაცხადეს, რომ ფართო საზოგადოებასთან სისტემატური შეხვედრებისათვის საჭირო იყო პეილინისათვის ტანსაცმლის შეძენა.

ოკეანის გადაღმელი სარას წინასაარჩევნო მაგალითი ბავშვური თამაშია ყოფილ თუ დღევანდელ ქართველ პოლიტიკოს ქალთა აპეტიტთან შედარებით. ვინ მოთვლის რა ფულია დახარჯული სახელმწიფო ჯიბიდან ზოგიერთთა ყოველდღიური ვიზიტებისათვის სადალაქოებსა და მასაჟის სალონებში.

და კიდევ ერთი რამ ყოფილ პრემიერთან დაკავშირებით. ზემოთ მოყვანილი მეტსახელი ბრიტანეთის მოქალაქეობიდან მოდის, რაშიც ცუდი არაფერია, მით უმეტეს, როდესაც ამ სახის მაღალი თუ დაბალი რანგის სახელმწიფო მოხელეებით გაჯერებულია საქართველოს ხელისუფლება. გახსოვთ ალბათ, პრეზიდენტის მოწოდება უცხოეთში გადახვეწილი ქართველებისადმი, სამშობლოში დაბრუნებულიყვნენ. იდეა მშვენიერია, თუმცა მოწოდების პასუხად ჩამოსულთა შრომის „ნაყოფი" – ბერწი. მაგალითების მოყვანა შორს წაგვიყვანს. მარტო ერთი ბენდუქიძე რად ღირს? ისეთი შთაბეჭდილება იქმნება, ჩამოსული უცხოელი „ქართველები", მხოლოდ დროებითად თვლიან საქართველოში თავს და „ნაყოფიერ" (ცხადია, საკუთარი ჯიბისათვის) „მოღვაწეობის" შემდეგ ისევ უბრუნდებიან თავიანთ მეორე სამშობლოს, პირველად რომ არის ქცეული.

ბატონი მიხეილის სამწუხაროდ ექსპერიმენტმა ვერ გაამართლა. ვერც სახელმწიფო დაწესებულებებში განთესილი ნამდვილი უცხოელი სპეციალისტების „მოღვაწეობამ" უშველა ბედკრულ საქართველოს. ვინ არ იყვნენ აქ – ბალცეროვიჩიდან დაწყებული, ბალტიისპირელებით დამთავრებული. როგორც ჩანს, ნაცვლად იმისა, რომ მათ გარდაქმნან ირგვლივ მყოფი ქართველი მოხელეების მუშაობისა და ცხოვრების წესი, თვით ექცევიან მასპინძელთა გავლენის ქვეშ და მათსამებრ სიამტკბილობის მორევში ეშვებიან.

ქართველ და უცხოელ „გასტროლიორ" მოხელეთა ექსპერიმენტებმა სავალალო შედეგი მოგვცა. ამის შემხედვარეს, იქნებ სხვა, უფრო ქმედითი მაგალითისთვის მიგვემართა? მაგალითად, პენსიაში გასული რომელიმე ქვეყნის პრეზიდენტის პრეზიდენტად მოწვევა. საქართველოს საარჩევნო თავგადასავლებიდან გამომდინარე, სულაც არ არის საჭირო არჩევა. დაინიშნება, ფულიც დაგვეზოგება და ნერვებიც. კეთილსინდისიერი ადამიანის პირობებში შეიძლება რამე გვეშველოს. თუ არა, ის მაინც გვეცოდინება, რომ ექსპერიმენტმა ვერ გაამართლა. ამასობაში ახალი იდეები გაჩნდება.

ხუმრობა იქით იყოს და უნდა ითქვას, რომ უცხოეთში მცხოვრები თითო-ოროლა ქართველი სპეციალისტის საქართველოში დასაქმება, მისი შრომის ფერხულში ჩართვა და შედეგის ხილვა უფრო აბსტრაქციის ნაყოფია, ვიდრე რეალობა. ვინაიდან გასულ საუკუნეებში ჩარჩენილ საზოგადოებასთან შეჯვარებული მუშაობა წინასწარ გამიზნულია კრახზე. წარმატებას მხოლოდ ჩინეთში ჰქონდა ადგილი, როდესაც დენ სიაო პინმა, ჩინეთის გარდაქმნების დასაწყისში, ათასობით ახალგაზრდა მიავლინა აშშ-ი, სხვა ქვეყნებში, განათლების მისაღებად. მართალია ზოგი მათგანი იქ დარჩა საცხოვრებლად, მაგრამ უმრავლესობა დაბრუნდა და შექმნა ახალი ჩინეთი. ჩინური მაგალითი უბრალოდ ვახსენე, თორემ არც ქართველები ვართ ჩინელები და არც ისეთი შემართების პატრონები ვართ. **ჩვენ დღევანდელი კვერცხი უფრო გვხიბლავს, ვიდრე ხვალინდელი ქათამი.**

ჰამლეტ ჭიპაშვილი,
პოლიტოლოგი

რას წერენ, რას ამბობენ ჩვენზე

ეს სტატია ავტორმა დაწერა მრავალწლიანი მუშაობის საფუძველზე. იგი მზადდება გამოსაქვეყნებლად. რუსეთის მეომრული საგარეო პოლიტიკა, პრიმიტიული ანტიამერიკანიზმი და ანტიდასავლურობა პუტინის რეჟიმის უპასუხისმგებლო საშინაო პოლიტიკასთან ერთად, რასაც ქვეყანა კატასტროფამდე და გაკოტრებამდე მიჰყავს, — ეს ყველაფერი არის თემა ჩემი დიდი წიგნის — „თავისუფალი სამყაროს მტერი“.

თავისუფალი სამყაროს მტერი

სტატიაში მინდოდა მეჩვენებინა მხოლოდ პუტინისა და მედვედევის პოლიტიკის პატარა ასპექტი, რუსეთის სამხედრო დახმარება იზგოი-სახელმწიფოებთან, რაც პირდაპირ საფრთხეს უქმნის არა მხოლოდ თავის მეზობლებს, არამედ წარმოადგენს გამოწვევას მსოფლიოს განვითარებული ქვეყნების მისამართით, აფინანსებს და მხარს უჭერს ტერორისტულ ორგანიზაციებს; ამუშავებს მასობრივი განადგურების იარაღსა და სარაკეტო ტექნიკას.

ამ სტატიის დაწერის საბაბი გახდა საგარეო საქმეთა მინისტრის ლავროვის მორიგი გამოსვლა, რომელშიც მისთვის დამახასიათებელი სტილისტური თავისებურებებით გამოითქვა არა ახალი, მაგრამ კვლავ უგუნური იდეა.

„მოვთხოვთ სხვა ქვეყნებს, რომ მათ არ მიაწოდონ იარაღი უწინარეს ყოვლისა დღევანდელ თბილისს, — განაცხადა ლავროვმა. — თუ როგორ იყენებს იგი ამ იარაღს, ჩვენ კარგად ვიცით. ამის მაგალითები ბევრია. სწორედ ეს არის ამჟამად ჩვენთვის მთავარი“.

თანამედროვე რუსეთის მმართველები უკვე საკმაოდ დიდი ხანია დალივლივებენ ჩვენს სამყაროს თავზე, როგორც დიდი კოლექტიური ზევსი: გვემუქრებიან, გვასწავლიან და მაუწყებლობენ იმათთვის, ვინც ჯერ კიდევ ვერ ამჩნევს მუხლებზე წამომდგარ იმპერიას, ვერ გაიგო მნიშვნელოვანი ისტორიული მომენტი. ნეოიმპერიალიზმმა დიდი ხანია მოიცვა რუსეთი იმდენად ძლიერად, რომ სასიკვდილო ეკონომიკურ სარეცელზეც კი კრემლის კლეპტოკრატიის გამხმარი ხელი არყევს საავადმყოფოს პალატის ჰაერს, პალატისა, რომელსაც დოქტორ პუტინის სახელი ჰქვია. კრემლმა, ეტყობა, დაივიწყა, რომ საქართველო არ არის პროვინცია. საქართველო დამოუკიდებელი სახელმწიფოა და თავად წყვეტს თავისი თავდაცვის საკითხებს საკუთარი ინტერესების შესაბამისად. მაგრამ ლავროვის მოთხოვნა მეტყველებს სხვა რამეზე: მოსკოვი ემზადება გააგრძელოს თავისი შეტევა; და ამიტომ რუსეთის საგარეო საქმეთა სამინისტროს შეშფოთება გასაგებია — ძლიერი, კარგად შეიარაღებული საქართველოს დაპყრობა დიდი დანაკარგების გარეშე მეტად პრობლემატურია. აი, ამიტომ ჩქარობენ ისინი...

მათ კარგად შეისწავლეს სიტყვიერი ეკვილიბრისტიკა. რუსეთის არმია იჭრება სხვის ტერიტორიაზე და უმალვე აგრესიის მსხვერპლს აგრესორს უწოდებს. კრემლი აიარაღებს ბოევიკებს ოსეთსა და აფხაზეთში, ლავროვი კი ყველას ბრალს სდებს მთელ მსოფლიოში — ისრაელიდან უკრაინამდე — საქართველოსთვის იარაღის მიწოდებაში. ბანდიტები, რუსეთის არმიის მფარველობის ქვეშ, ხოცავენ ქართული სოფლების მცხოვრებლებს, მედვედევი კი იუწყება ოსი ხალხის გენოციდის შესახებ. ამ სიცრუეს დასასრული არ ჰქონია და არც აქვს. იგი გახდა პუტინის რუსეთის საფირმო სტილი: მოსკოვის მთელი პოლიტიკა აგებულია დეზინფორმაციასა და სიცრუეზე.

ლავროვი მოუწოდებს მთელ მსოფლიოს, არ მიაწოდოს თბილისს იარაღი. კეთილი. რას აკეთებს თავად რუსეთის ხელმძღვანელობა იმისათვის, რომ ეს

იარაღი არ აღმოჩნდეს პლანეტის სხვა ცხელ წერტილებში. მას ხომ იგი აწვდის თითქმის მთელ მსოფლიოს. რეჟიმები, რომლებთანაც მეგობრობს კრემლი, არის პირდაპირი სამხედრო აგრესია ამერიკისა და მისი მოკავშირეების წინააღმდეგ. ისინი — მისი პირდაპირი მტრები არიან. რა ჰქვია ქვეყანას, რომელიც აიარაღებს ამერიკის მტრებს? იგი თავისუფალი სამყაროს მტერია.

ირანის სამხედრო პოტენციალი და აგრესიული პოლიტიკა საფრთხეს უქმნის სტაბილურობას ახლო აღმოსავლეთში. ირანული რაკეტებს მიზანში ჰყავთ აყვანილი ლეგიონის სულ სხვადასხვა ქვეყნები: ისრაელი, ემირატი, ევროპის სამხრეთი. რუსეთი აწვდის ირანს ყველაზე თანამედროვე შეიარაღებას. სტოკჰოლმის საერთაშორისო კვლევითმა ინსტიტუტმა დაიანგარიშა, რომ 1995 წლიდან 2005 წლამდე ირანის შეიარაღების იმპორტის 70 პროცენტზე მეტი მოდის რუსეთზე. ეს არის ჯავშანტრანსპორტიორები და ჰაერსაწინააღმდეგო თავდაცვის თანამედროვე სისტემები. ირანს აძლევდნენ და აძლევენ ორმაგი დანიშნულების ტექნოლოგიებს. 1995 წლის საიდუმლო ხელშეკრულებებით მოსკოვმა ირანს მიაწოდა კვლევითი ბირთვული რეაქტორი და ააგო სიმძლავრეები ურანის გასამდიდრებლად. ამავე დროს პუტინის მთავრობა, იგივე ლავროვის აქტიური მონაწილეობით, უზრუნველყოფს ირანის ბირთვული შეიარაღების დიპლომატიურ დაფარვას. ცხადია, მოსკოვი ამზადებს თავის მოკავშირეს ისრაელთან ომისთვის. სხვა დასკვნები უარყოფილია ირანის პრეზიდენტის განცხადებებით. მაგრამ მოსკოვის აქტიურობა ამ რეგიონში არ შემოიფარგლება მხოლოდ ირანის შეიარაღებით. სწორედ მისი გავლით თანამედროვე რუსული იარაღი ხვდება ჰესბოლასა და ჰამასის ტერორისტების ხელში. ესე იგი, ეს ლავროვია? ამის შესახებ მშვენივრად იციან როგორც პუტინმა, ისე მედვედევმა. რუსეთის აქტიური სამხედრო თანამშრომლობა სირიასთან, ასევე არ უწყობს ხელს სიმშვიდეს რეგიონში. სირიისა და ისრაელის სასაზღვრო დავები გრძელდება წლობის განმავლობაში და რამდენჯერმე სამხედრო შეტაკებაშიც გადაიზარდა. მაგრამ პუტინის რუსეთი არა მარტო აიარაღებს სირიასა და ჰამასს. რუსეთის სამხედრო სპეციალისტები სირიის ტერიტორიიდან და ხმელთაშუაზღვაში მყოფი გემებიდან ეწევიან რადიოელექტრონულ ომს ისრაელის კავშირგაბმულობის სისტემების წინააღმდეგ. კიბერომის სპეციალისტები კი რუსეთის დაზვერვიდან ამზადებენ კიბერნეტიკულ შეტევებს ისრაელის საიტების წინააღმდეგ.

პუტინის ადმინისტრაცია უკვე დიდი ხანია ახორციელებს დასავლეთის კონფლიქტური შეკავების სტრატეგიას. მისი არსი კი ის არის, რომ დაძაბულობის ნებისმიერი ანტიამერიკული (ანტიდასავლური) კერა კონსერვდება მოსკოვის მიერ სამხედრო, ეკონომიკური ან დიპლომატიური საშუალებებით. შეხედეთ ირანს, სირიას, ისრაელს, კორეის სახალხო-დემოკრატიულ რესპუბლიკას, ზიმბაბვეს, სომალის, კუბას, ვენესუელას. ყველა ამ და ზოგიერთ სხვა ადგილებშიც ხდება დასავლეთის კონფლიქტური შეკავების სტრატეგიის განხორციელება. იგივე სტრატეგიას პუტინის ადმინისტრაცია ახორციელებს ყოფილი სსრ კავშირის ტერიტორიაზე, განსაკუთრებით აქტიურად კი ბალტიისპირეთში, უკრაინასა და საქართველოში.

პუტინი ოდნავ ადრე, დღეს კი მედვედევი მიზანსწრაფულად მხარს უჭერენ დაძაბულობის საკმაო დონეს ახლო აღმოსავლეთში, შორეულ აღმოსავლეთში, ლათინურ ამერიკასა და ცენტრალურ აზიაში, ქმნიან მაქსიმალურ შესაძლებლობას აღმართონ დაბრკოლებები ამერიკისა და ევროკავშირის პოლიტიკისთვის აღნიშნულ რეგიონებში, რითაც პირდაპირ უპირისპირებენ თავიანთ თავს მთელ თავისუფალ სამყაროს.

ანდრეი გუსაროვი

Коммерсантъ

მიუხედავად საქართველოში შექმნილი სიტუაციისა, ევროკავშირი მოსკოვთან პარტნიორობის შესახებ მოლაპარაკებას აჩქარებს

28 ოქტომბერს სანკტ-პეტერბურგში საფრანგეთის საგარეო საქმეთა მინისტრმა ბერნარ კუშნერმა მწვანე შუქი აუნთო მოლაპარაკების დაჩქარებას ევროკავშირსა და მოსკოვს შორის ახალი პარტნიორული შეთანხმების შესახებ. კუშნერი გამოვიდა ევროკავშირის საფრანგეთის თავმჯდომარეობის სახელით და მას მხარი დაუჭირეს მოლაპარაკებაში მონაწილე ევროკავშირის ქვეყნებმა, აგრეთვე უმაღლესმა წარმომადგენელმა საგარეო პოლიტიკისა და უშიშროების პოლიტიკის საკითხებში ჰავიერ სოლანამ, რომელიც ლობირებს ევროკავშირის შიგნით კრემლთან პარტნიორობის მოლაპარაკების დაჩქარებას. ეს ორი პიროვნება აწარმოებდა სანკტ-პეტერბურგში მოლაპარაკებას რუსეთის საგარეო საქმეთა მინისტრთან სერგეი ლავროვთან.

კუშნერი ცდილობდა წარმოედგინა ევროკავშირ-რუსეთს შორის მოლაპარაკების დაჩქარება, როგორც უკვე მომხდარი ფაქტი. „შემიძლია გითხრათ, რომ მოლაპარაკებას ახალი პარტნიორობის შესახებ ექნება წინსვლის შესაძლებლობა“, — განაცხადა მან.

მაგრამ უფრო ადრე, ევროკავშირმა, რომელიც შედგება 27 წევრი ქვეყნისგან, თავისი I სექტემბრის სამიტზე მიიღო გადაწყვეტილება, გადადოს ეს მოლაპარაკება საქართველოში რუსეთის შეჭრისა და მისი ტერიტორიის ოკუპაციის გამო. ამ სამიტის გადაწყვეტილების შესაბამისად, ევროკავშირმა თვალყური უნდა ადევნოს რუსეთის მიერ საქართველოში სამშვიდობო პირობების შესრულებას, რომელიც გაფორმდა საფრანგეთის პარტნიორობით.

როგორც ჩანს, საფრანგეთის თავმჯდომარეობის მოქმედება

მიზნად ისახავს ევროკავშირის პოლიტიკის ჩაშლას. ალბათ, როდესაც კუშნერს ანიჭებდა უფლებამოსილებას აწარმოოს სანკტ-პეტერბურგში მოლაპარაკება, საფრანგეთის პრეზიდენტი ნიკოლა სარკოზი მოქმედებდა ეროვნული და არა საერთოევროპული ინტერესების პოზიციებით. უნდა აღინიშნოს, რომ ევროკავშირის ზოგიერთი წევრი-ქვეყანა და ცალკეული გავლენიანი პოლიტიკოსები, რომელთაც დიდად არ აღელვებთ რუსეთის საქციელი, მხარს უჭერენ მოსკოვთან პარტნიორობის მოლაპარაკების დაწყების დაჩქარებას, როგორც თვითმიზანს. მაგრამ საფრანგეთის თავმჯდომარეობის მოქმედება გვერდს უვლის ევროკავშირის იმ წევრ-ქვეყნებს, რომლებსაც განსხვავებული აზრი აქვთ ამ საკითხთან დაკავშირებით.

მოქმედება, რომელიც ხორციელდება საფრანგეთის ეგიდით, ფუშავს იმ შეთანხმებებს, რომლებიც დაიდო რუსეთის პრეზიდენტ დიმიტრი მედვედევსა და საფრანგეთის პრეზიდენტ ნიკოლა სარკოზს შორის რუსეთ-საქართველოს ომის შეწყვეტასთან დაკავშირებით. ეტყობა, საფრანგეთმა პრაქტიკულად უარი თქვა ევროკავშირის პოლიტიკის განხორციელებაზე, რომელიც ემყარებოდა პარტნიორობის შესახებ ხელშეკრულების გადადებას, ვიდრე რუსეთი არ შეასრულებდა საქართველოში დაზავების პირობებს.

მოსკოვმა დაარღვია დაზავების პირობები, რომელიც მიღწეული იქნა საფრანგეთის შუამდგომლობით, რამდენიმე პუნქტში. იმის ნაცვლად, რომ გამოეყვანა თავისი ძალები იმ ხაზამდე, რომელიც მათ ეკავათ 7 აგვისტომდე, მოსკოვმა:

— მასობრივად შეიყვანა დამატებითი ძალები აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთში;

— განაცხადა თავისი გეგმების შესახებ რუსეთის შეიარაღებული ძალების კონტინგენტისა და ბაზების გაფართოების შესახებ ორივე ტერიტორიაზე;

— დაიპყრო რაიონები ორივე ტერიტორიაზე, რომლებიც 7 აგვისტომდე თბილისის კონტროლის ქვეშ იმყოფებოდნენ;

— აგრეთვე ძალით გამოდევნა ქართული მოსახლეობა ახლადდაპყრობილი რაიონებიდან (კოდორის ხეობა და სახრეთ ოსეთის ნაწილი).

დაზავების ტექსტის ჩარჩოებიდან გადმოსვლით რუსეთმა „ალიარა“ აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი და ამის საფუძველზე უარს ამბობს დაუშვას მონიტორინგის მისიის მეთვალყურეები ამ ორ ტერიტორიაზე. მოსკოვმა დაიწყო კუკუდამალობანას თამაში, ამტკიცებს, რომ მისია თვით გაეთიშა აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაცვის „გარანტიას“ ქართული „პროვოკაციისგან“. მისიის ხელმძღვანელი, გერმანელი დიპლომატი ჰანსგეორგ ჰაბერი ამას დიპლომატიური თავშეკავებით უპასუხებს და აღნიშნავს, რომ ეს დადანაშაულება „რამდენადმე გადაჭარბებულია“.

მოსკოვი ანალოგიურად უკრძალავს გაეროსა და ეუთოს მეთვალყურეებს შეაღწიონ აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის ტერიტორიაზე, თუ ეს მისიები არ დათანხმდებიან დაიწყონ მოლაპარაკება აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის ხელისუფლებასთან. ეს ტაქტიკა მიზნად ისახავს ამ სეპარატისტული ხელისუფლების აღიარების დაწყებას ამა თუ იმ ფორმით. იგივე მიზნით მოსკოვმა 15 ოქტომბერს ჟენევაში დაბლოკა მოლაპარაკება საერთაშორისო უშიშროებისა და სტაბილურობის შესახებ. რუსეთი მოითხოვს, რომ მხოლოდ რუსეთის მიერ „აღიარებული“ აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის ხელისუფლებას მიენიჭოს დიპლომატიური პროცესის სრულუფლებიანი მონაწილის სტატუსი.

მიუხედავად რუსეთის მიერ ხელშეკრულების დარღვევისა, საფრანგეთი, როგორც ეტყობა, ისწრაფვის აწარმოოს რუსეთთან ბიზნესი ჩვეულებრივ რეჟიმში. ამრიგად, საფრანგეთის თავმჯდომარეობა ევროკავშირში ფუშავს ურთიერთკავშირს რუსეთის მიერ ზავის პირობების დარღვევასა და ევროკავშირსა და რუსეთს შორის პარტნიორობის მოლაპარაკების წინსვლას შორის. გერმანიისა და იტალიის მთავრობებიც ამ მიმართულებით მოქმედებენ. როგორც ჩანს, ბრიტანეთის მთავრობა შვედეთის, პოლონეთის, ჩეხეთისა და ბალტიის ქვეყნების მთავრობებთან ერთად ცდილობს, რომ ეს კავშირი შენარჩუნებული იქნეს და პარტნიორობა რუსეთთან შეფასებული იქნეს რუსეთის საქციელის შესაბამისად.

ვლადიმირ სოკორი.

DAILY MONITOR

ეს ყველამ უნდა წაიკითხოს!

ზურაბ ავალიშვილი

საქართველოს შეერთება რუსეთთან

მეფეთა ყოველგვარი მცდელობა, გაძლიერებულიყვნენ თავიანთ სამშობლოში, წააწყდებოდა დაუძლეველ დაბრკოლებას მსხვილი ფეოდალების მხრიდან, რომლებსაც გაცილებით უფრო მეტად ულიმოდა ნომინალური დამოკიდებულება შორეულ ისპაანზე, ვინემ უშუალო მორჩილება მეზობელი მეფისადმი. და ეს ფეოდალები სულაც არ წარმოადგენდნენ ერთთავად ყველანი, სამშობლოსა და რჯულის მოღალატეებს: პირიქით, არაერთგზის სწორედ მათ დაუცავთ რელიგია და „ეროვნულობა". მაგრამ შეგნებულად ეთქვათ უარი მათთვის ხელსაყრელ ინტრიგებზე და ხელი შეეწყოთ, ანდა არ შეეშალათ, მეფეთა ძალაუფლების გაძლიერებისათვის, რაოდენ სასარგებლოც უნდა ყოფილიყო ეს ეროვნული იდეალებისათვის, — ამას ისინი არასდიდებით არ იზამდნენ. მათი მოქმედების წესი თანამიმდევრულად გამომდინარეობდა ეპოქის საზოგადოებრივი წყობისაგან.

რაც შეეხება თვალშისაცემ ორგულობას, მოდით, უფრო ახლოს დავაკვირდეთ ამ ადამიანებს, რომელთა პატრიოტიზმი იყო არა სახელმწიფოებრივი, არამედ ფეოდალური ხასიათისა. ისინი ჩვეულნი იყვნენ თავის მიწაზე ბრძოლას არა მარტო ურჯულოებთან, არამედ აგრეთვე ქრისტიან-ქართველებთან, სულ ერთია, ვის ექვეშევრდომებოდნენ ისინი — მეორე მეფეს, სხვა მბრძანებელს — თუ, სულაც, მეორე მეზობელ თავადს.

ასეთი პროფესიონალი მორკინალები უკვე აღარ დაგიდევდნენ, ვისთან აქვთ საქმე — ხოლო თუ სპარსეთში თავიანთ მეფეებს და თავადებს მიჰყვებიან და შოულობენ მათთვის ესოდენ საჭირო ნაალაფევს, განა თავის უზურში არ არიან? ეს წყება მოვლენებისა შეადგენს ერთ-ერთ მთავარ ნაკადს საქართველოს ისტორიისა, და თვალსაჩინო ადგილს იჭერს ქართველთა ურთიერთობაში ბიზანტიაში, მონღოლებთან, ოსმალებთან, სპარსელებთან (ინტერესმოკლებული არ იქნება, გავიხსენოთ რომ ნადირ-შაჰის ანონიმური ისტორიის ავტორი ქართველებს მიაწერს იმ როლს, რომელსაც შვეიცარიელები ასრულებდნენ ევროპაში, როგორც დაქირავებული სამხედრო ძალა.

(... le roi des Perses a beaucoup de confiance en leur bravoure et en leur fidelite... Il leur arrive fort souvent en Asie, ce qui arrive aux Suisses en Europe C'esta dire de se battre ensemble en servant deux puissances ennemiesძ.

Histoire de Thamas Kouli-Kan, I partie.Amsterd.& Leipzig.1740, p.35.

ჩვენ განზრახ არ შევჩერდით საქართველო-სპარსეთის ურთიერთობაზე შაჰ-აბას I-ის დროს, მიუხედავად იმისა, რომ სწორედ ეს სახელი ქართველებს კარგა ხნის მანძილზე შავბნელ მოგონებებს აღუძრავდა. ხანა ამ შაჰისა, ღირსეულად რომ ეწოდა დიდი, საქართველოსთვის საბედისწეროა არა მარტო იმ წარუშლელი ვნებით, ქრისტიანულ ქვეყანას რომ მოუტანა, არა მარტო ღრმა დრამატიზმითა და ანაზდეულობით აღსავსე ომებისა გამო, არამედ იმიტომაც, რომ ახლა საბოლოოდ ჩამოყალიბდა საქართველოში სპარსეთის საპოლიტიკო პროგრამა, გამოიკვეთა ამ პოლიტიკის ყველა ზამბარა, აქ მის წვრილად განხილვას არ მოვყვებით, საკმარისია წარმოვიდგინოთ მხოლოდ მაკიაველის დანაბარები, შესრულებული ისეთი მასშტაბით, რომელიც არ დაესიზმრებოდა რომელიღაც ჩეზარე ბორჯიას - მაკიაველის რჩევები, ირანის მრისხანე მბრძანებლის მიერ შესრულებული.

იურიდიული თვალსაზრისით, საინტერესოა, რომ საქართველოს მეფე სპარსეთში იღებს ვალის ტიტულს და ამრიგად გადადის ერთ-ერთ პირველ ადგილზე გვირგვინის ვასალთა შორის (ვალის წოდებას ანიჭებდნენ, უპირატესად, ადგილობრივ დინასტიების მიწებს, რომლებიც არ შედიოდა ძირძველი სპარსეთის შემადგენლობაში. საქართველოს (გურჯისტანისძ გარდა, ვალი ჰყავდათ არაბისტანს, ლორისტანს და ქურთისტანს. თანამედროვე ოსმალეთში ვალი უბრალოდ გენერალ-გუბერნატორს ნიშნავსძ. აბასის მიერ დამყარებული Modus vivendi ატარებს შეთანხმებითს ორმხრივ ხასიათს (pacta conventa, როგორც კრუზინსკი უწოდებსძ.

ალბათ, არ უნდა იყოს საჭირო მოკლე მიმოხილვაში შევეხოთ ამ pacta conventa-ებს, ვინაიდან როგორიც უნდა ყოფილიყო იურიდიულ საქმეთა ვითარება, საქართველო სიმშვიდით ტკბებოდა მხოლოდ ხამუშ-ხამუშ — XVII საუკუნის თითქმის მთელი პირველი მესამედი (რომელზედაც გვაქვს საუბარიძ აღსავსეა ომებით, რომლებიც გამორიცხავდნენ საქმეთა ნორმალურ მსვლელობას. „inter arma Silent leges" წესმა მაშინდელ დროში შეიძინა არა რაღაც ვიწრო, არამედ ყველაზე ზოგადი აზრი.

ამრიგად, თუ განზე გადავდებთ ქვეყნის ოკუპაციისა და სპარსელი მოხელეების მეშვეობით მართვის შემთხვევებს, აგრეთვე ხანგრძლივი შფოთიანობისა და ბრძოლის პერიოდებს, როდესაც ამაო იქნებოდა გერკვია, სად არის სამართალი, და სად — ფაქტი, — და ვიკმარებთ ზემოთ მოხაზულ მაჰმადიან მეფეთა ეპოქას, მაშინ დავინახავთ, რომ საქართველო წარმოადგენს პრივილეგირებულ სავასალო სამფლობელოს, რომელსაც ეკისრება სიუზერენი შაჰის მიმართ ერთგულება და ვალდებულება — უხადოს ხარკი და ემსახუროს ჯარით. ქვეყანას სათავეში უდგანან — ზოგადი წესით, პირნი, რომლებიც ეკუთვნიან ეროვნულ დინასტიას, აღჭურვილნი არიან სათანადო ინვესტიტურით და აღასრულებენ ყველა დარგის მმართველობას. ისინი იღებენ (თუნდაც გარეგნულადძ ისლამს. მეფეებისადმი ზედამხედველობა, რა თქმა უნდა, ძლიერდება ან სუსტდება პიროვნებათა და გარემოებათა კვალობაზე.

ზოგჯერ იგი ნულის ტოლია, ზოგჯერ კი თავს იჩენს კონკურენტი მმართველის დანიშვნის, ისპაანიდან ნაწილობრივი ჩარევის და ა.შ. მკვეთრი ფორმით. ამ ზედამხედველობასთან არის დაკავშირებული ყიზილბაშთა გარნიზონების ჩაყენება ციხე-სიმაგრეებში; ეს, ერთის მხრივ ავსებს ზედამხედველობას და გარანტია ჰყოფს (მეორე ასეთ გარანტიას წარმოადგენენ მძევლებიძ status quo-ს დაცვას, მეორეს მხრივ — ეს არის ვასალური სახელმწიფოს ტერიტორიით სარგებლობა სიუზერენის (სამხედროძ ინტერესებისათვის. ამ გარნიზონების საპოლიტიკო მნიშვნელობას შეადგენს არა მარტო საქართველოს მორჩილებაში ყოლა, არამედ მეთვალყურეობაც ოსმალეთის მხარეს, რომლისგანაც ხშირად შეიძლება მოელოდე შეტევითს მოქმედებას. თუმცალა, მისწრაფება, უვნებელეყო საკუთარი უსაფრთხოება ოსმალეთის, და მოგვიანებით, რუსეთის მხრიდან, იყო მთავარი ინტერესი, რომლის გულისთვისაც ისწრაფვოდა სპარსეთი საქართველოში დამკვიდრებას — ინტერესი, რომლის უზრუნველყოფასაც ეს უკანასკნელი ეწირებოდა.

ის გარემოება, რომ ზემოთ მოყვანილი თანაფარდობა ხშირად განიცდიდა რყევებსა და დარღვევებს, როგორც ერთი, ისე მეორე მხრიდან, — სრულიად ნათელი და ბუნებრივიც არის, თუ გავითვალისწინებთ, რამდენს იწონის რელიგიური, ეროვნული შუღლი და საზოგადო წყობილების მერყეობა, ერთად აღებული. ამ სიჭრელისა და დომხალის წყალობით, ზოგადი დახასიათება უნებლიეთ გამოდის მოქნილი და ურიგდება მრავალთა ელფერთა და გადახრათა არსებობას.

თავი მესამე.
სპარსეთსა და რუსეთს შუა

I

მაგრამ იმისათვის, რომ სიუზერენსა და დაქვემდებარებულ ვასალს შორის ურთიერთობანი

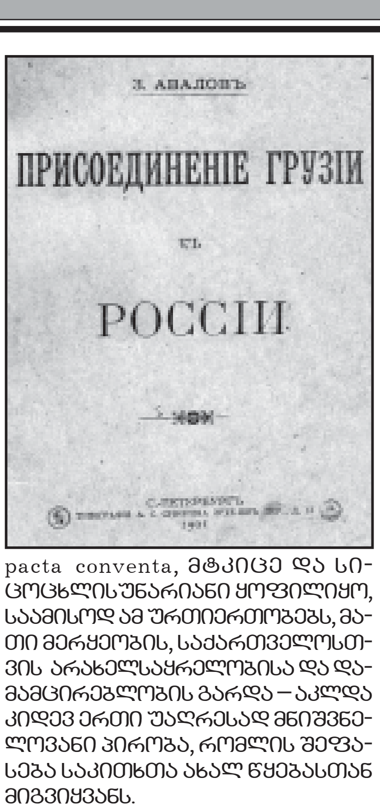

pacta conventa, მტკიცე და სიცოცხლისუნარიანი ყოფილიყო, საამისოდ ამ ურთიერთობებს, მათი მერყეობის, საქართველოსთვის არახელსაყრელობისა და დამამცირებლობის გარდა — აკლდა კიდევ ერთი უაღრესად მნიშვნელოვანი პირობა, რომლის შეფასება საკითხთა ახალ წყებასთან მიგვიყვანს.

რაოდენ დიდი და მრავალმხრივიც უნდა ყოფილიყო სპარსეთის გავლენა ქართველობაზე, გავლენა, რომლის კვალი აშკარად ატყვია მათს ენას, ლიტერატურას, ზნე-ჩვეულებებს, ნივთიერ კულტურას, ადმინისტრაციულ წესებს — ირანთან სრულ შერწყმასა და დაახლოვებას (ან, უფრო სწორად, ისეთი კავშირის დამყარებას, რომელიც არსებობდა მის სხვა ნაწილებსა და მთელს შორისძ, აკლდა ერთი რამ — რელიგიური ერთობა.

სპარსეთმა ვერ შეძლო — ან ვერ მოასწრო, გაენადგურებინა ქრისტეანობა საქართველოში. ყველაზე უარეს დროშიც კი, იქ იყო საკმარისი რაოდენობა პირებისა, ვინც სულით ხორცამდე ეკუთვნოდა ქრისტეანობას, და მსოფლმხედველობის ეს წყარო, თუ არც იყო ძალიან მდიდარი, ყოველ შემთხვევაში, წარმოადგენდა საწყაოს მაჰმადიანობის, მისი მიმდევრებისა და მისით შეფერილი პოლიტიკური მოვლენების შესაფასებლად.

თვით საქართველოს საზოგადოებრივ წყობაში საკმარისზე მეტი იყო მონაცემები წინააღსადგომად ყოველგვარი სახელისუფლებო მცდელობებისა, სულ ერთია, ვისგან მიმდინარეობდა იგი — სპარსელი თუ ქართველი მონარქებისაგან. მაგრამ, სპარსეთის მიმართ, ცენტრიდანულ ძალებს ზედ ერთვოდა კიდევ რელიგიური და ეროვნული შუღლი. პირიქით, ასეთი შუღლის არსებობისას, ქართველი მეფენი, ვასალური დამოკიდებულების

ჩარჩოებშიც კი, მაშინაც კი, როდესაც ხელმძღვანელობდნენ უფრო დინასტიური, ვიდრე ეროვნული ინტერესებით, ყოველთვის იპოვიან შესაძლებლობას, თავიანთ მისწრაფებაში, გაეცალონ ირანს, — დაეყრდნონ რელიგიასა და ეროვნულობას. საქართველოს საზოგადოებრივი განვითარების პირობებისა და არსებული ძალების დროს, ეს სტიმულები არ არის საკმარისი წარმატებული პოლიტიკისათვის, რომელიც სასურველ შედეგებს აღწევს: მაგრამ ისინი საკმარისია წარუმატებელი, კატასტროფებისათვის განწირული პოლიტიკისათვის — პოლიტიკისათვის, რომელიც გაახანგრძლივებს აგონიას, და — ამსხვრევს სპარსთა გეგმებს და, შემდეგ, მისცემს რუსეთს საბაბს, მართლმადიდებლობის ნამგლით მოიმკას საპოლიტიკო წარმატებათა და შენაძენთა უხვი მოსავალი.

ჩვენ უნდა განვიხილოთ, ძალიან ზოგადათ, ზოგიერთი ეპიზოდი ამ პოლიტიკისა, რომლის წარმომადგენელნი, საქართველოს მხრივ, არაერთგზის ყოფილან დიდი ჭკუისა და ენერგიის ადამიანები, კერძოდ, ვახტანგ VI, ერეკლე II. საკმარისია, თუნდაც ზერელედ გავეცნოთ იმ ეპოქას, რომ დავინახოთ მთელი საშინელება და ტრაგიზმი პირობებისა, რომლებშიც ეს ადამიანები ცხოვრობდნენ — და არა მარტო ცხოვრობდნენ, არამედ დიდის რუდუნებითაც ჰზრუნავდნენ სამშობლოს საკეთილდღეოდ, მისდევდნენ ლიტერატურას, ათობით წლის მანძილზე ეშურებოდნენ დასახული ამოცანების ხორცშესხმას და არ ეშინოდათ, ბედის სასწორზე შეეგდოთ ყველაფერი, რაც რამ გააჩნდათ.

მათი უბედურების თავი და თავიც ის იყო, რომ საპოლიტიკო ამოცანები, რომელთა გადასაწყვეტადაც ირჯებოდნენ ისინი, მოითხოვდნენ XVIII საუკუნის საშუალებებს და უნარ-ჩვევებს, მათს განკარგულებაში კი იყო XII ან XIII საუკუნეების ხალხი და ტექნიკური ხერხები — ან ამაზე ნაკლებიც კი. თავად ისინი, მთელი თავიანთი მართლმადიდებლობის მიუხედავად, მთელი არსებით იყვნენ გაჟღენთილნი სწორედ იმ კულტურით, რომელთანაც სურდათ გაეწყვიტათ ყოველგვარი კავშირი, — ე.ი. სპარსულით.

აღმოსავლეთის არტახებიდან ამოვარდნილი დამოუკიდებლობის მეძიებელ საქართველოს უძლიერეს მტერთან ბრძოლაში შეეძლო, მოეპოვებინა წარმატება მხოლოდ კულტურული უპირატესობის პირობით, ანუ, უფრო სწორედ, გაცილებით უფრო მაღალი სამხედრო და სამთავრობო ორგანიზაციის ქონების წყალობით. არადა, სწორედ ეს აკლდა. იგი ებრძოდა მტრებს მათივე იარაღით, მაგრამ გაცილებით უფრო სუსტით — რამდენადაც ნაჩხვლეტით გადმოღებული პირი სუსტია დედანზე, — და ჩამორჩებოდა მათ რიცხოვნობით (მაგრამ, რა თქმა უნდა, ქრისტეანობისადმი კუთვნილება და ინსტინქტური სურვილი, ზიარებოდნენ დასავლეთის კულტურას — ეს უკვე ისეთი ღირსებებია, რომლებიც გამოარჩევენ ქართველებს მათი აზიელი მეზობლებისაგან. ქართველებს რომ ეღალატნათ ამ საწყისებისათვის და შერწყმოდნენ მაჰმადიანურ აღმოსავლეთს, წინა აზიის რუკა ახლა სულ სხვანაირი იქნებოდაძ.

II.

ჩვენ ვთქვით, რომ ქართველი მეფენი ადგნენ თავიანთ დამოუკიდებელ პოლიტიკას, რომელიც მარცხისთვის იყო განწირული. ამ პოლიტიკის ერთ-ერთი ლოზუნგი, ყველაზე მეტად მიდრეკილი მარცხისაკენ, იყო რუსეთის მფარველობის მეძიებლობა.

საქართველო-რუსეთის ოდინდელი ურთიერთობების პირობებში ამ ურთიერთობაზე დაყრდნობის მცდელობა ისე ბუნებრივია, რომ არ მოითხოვს რაიმე ახსნა-განმარტებას ამასთან დაკავშირებით. ჩვენ გამოვტოვებთ XVI-XVII საუკუნეების მთელ ამ დაუსრულებელ ელჩობებს, ძორძოხა საჩუქრებისა და მძიმე-მძიმე სიგელების გაცვლითურთ, ელჩობებს, რომელთა კუს ნაბიჯით სიარული დღესაც კი აოცებს ყველას, ვინც კი მათ ეცნობა.

რუსეთთან საქართველოს დაახლოების მოტივები სულ თავიდანვე განისაზღვრა და არ შეცვლილა XVIII საუკუნის დამლევამდე. უჩივიან „აგარიანთა" მხრივ შევიწროებას, ითხოვენ ზარბაზნებს, ითხოვენ ტყვია-წამალს, ითხოვენ ცოლნას, — და არა მუქთად, არამედ ქვეშევრდომობის ფასად, „მსახურების" ფასად, მოსკოვის მეფის მაღალი ხელმწიფობით, ხარკის ძლევის მზადყოფნით.

ამ აზრების არსი სრულად შეესაბამება საქართველოს საჭიროებებს. პროტექტორატის ძებნა ბუნებრივი შედეგია სურვილისა, შეინარჩუნონ თუნდაც არცთუ სრული დამოუკიდებლობა, რაკი შეუძლებელია საკუთარი საშუალებებით გადაირჩინონ თავი.

ვასალური დამოკიდებულება, წინააღმდეგ ნებისა რომ ახვევდნენ თავს საქართველოს მტრული აღმოსავლეთის სახელმწიფოები, ეს ის ფორმაა, რომელსაც საქართველო, თავისი ინტერესებისათვის, სიამოვნებით დაჰთანხმდებოდა ისეთი, ერთმორწმუნე და მეგობარი სახელმწიფოების მიმართ, როგორც იყო რუსეთი.

ურთიერთობათა სქემა ზოგადად უკვე ცხოვრებით იყო შემუშავებული და საქართველოსთვის ნაცნობი — ოსმალეთთან და სპარსეთთან ერთად ყოფნის მწარე გამოცდილებით. ახლა მას ჰსურდა, ამ ყალიბში გადაეტანა კავშირი, არა — ავბედობით თავსმოხვეული, არამედ კეთილნებობით არჩეული.

თარგმნა
არჩილ მანჯგალაძემ

(გაგრძელება იქნება)

იბეჭდება შემოკლებით

გაგრძელება. დასაწყისი იხ. „სრ" № 203-207.

ფეხბურთი

პირველი მერცხლები

ჩემპიონთა ლიგის ჯგუფური ტურნირის II წრე ეს-ესაა დაიწყო, „ბარსელონამ“ და „სპორტინგმა“ კი უკვე გაინაღდეს „პლეი-ოფის“ საგზური. ისინი პირველნი არიან, ვინც მერვედფინალში თამაშის უფლება ვადამდე მოიპოვეს. ბრწყინვალე კონდიციებაკრეფილ კატალონიელთაგან თუ ასეთი წარმატება არავის გაუკვირვებია, ევროპის ყველაზე სამხრეთული ქვეყნის წარმომადგენელთა აღზევება გარკვეულწილად მოულოდნელობად, შეიძლება, შეფასდეს – „გ“ ჯგუფში ხომ მათთან ერთად ბრაზილიელი ვარსკვლავებით დახუნძლული „შახტარი“ ასპარეზობს.

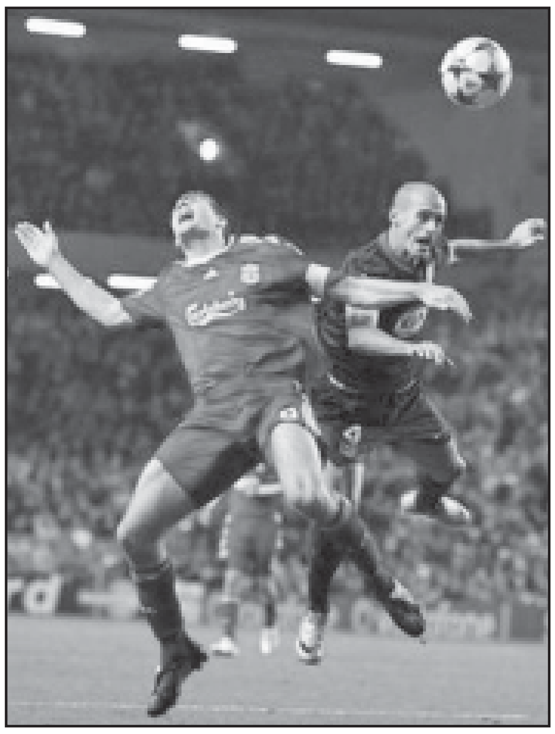

IV ტურამდე „მშრალად“ შენახული „ჩელსის“ კარის ბადე რომში ერთბაშად სამჯერ შეირხა, აქედან „დუბლი“ „მუნდიალ-2010“-ის შესარჩევ ციკლში საქართველოს ეროვნული ნაკრების მომავალი მეტოქის – ჩერნოგორიის გუნდის ლიდერმა მირკო ვუჩინიჩმა მიითვალა, თუმცა, მოდით, „არისტოკრატებს“ მეტისმეტად ნუ განვსჯით – საკადრო პრობლემების გარდა ხომ დაწინაურებულ ინგლისელებს მოტივაციის ნაკლებობაც აწუხებთ.

როგორც უკვე ბევრი ვარაუდობდა, „ლივერპულმა“ და „ატლეტიკომ“ კიდევ ერთხელ გამოაცხვეს ზავი, ქეცბაიას გაწვრთნილ კვიპროსელთაგან შინ მრისხანე მეტოქესთან დამსახურებული ქულა კი უკვე კანონზომიერებად აღიქმება – თემური და მისი რაზმი ხომ მიმდინარე სეზონში ყველასთან ღირსეულად იბრძვიან.

გთავაზობთ სამშაბათის რაუნდის სრულ შედეგებს:

„ა“ ჯგუფი. „რომა“ – „ჩელსი“ 3:1. **გოლები:** პანუჩი, ვუჩინიჩი (2ძ; ტერი. **„კლუჟი“ – „ბორდო“** 1:2. **გოლები:** დანი; გურკუფი, ვენდელი.

„ჩელსი“ – 7, „რომა“, „ბორდო“ – 6-6, „კლუჟი“ – 4 ქულა.

შემდეგი ტური: „ბორდო“ – „ჩელსი“, „ქლუჟი“ – „რომა“.

„ბ“ ჯგუფი. „ანორთოსისი“ – „ინტერი“ 3:3. **გოლები:** ბარდონი, პანაგი, ფრუსოსი; ბალოტელი, მატერაცი, კრუზი. **„ვერდერი“ – „პანათინაიკოსი“** 0:3. **გოლები:** მანციოსი, კარაგუნისი, ციოლისი.

„ინტერი“ – 8, „ანორთოსისი“ – 5, „პანათინაიკოსი“ – 4, „ვერდერი“ – 3 ქულა.

შემდეგი ტური: „ანორთოსისი“ – „ვერდერი“, „ინტერი“ – „პანათინაიკოსი“.

„გ“ ჯგუფი. „ბარსელონა“ – „ბაზელი“ 1:1. **გოლები:** მესი; დერდიოკი. **„სპორტინგი“ – „შახტარი“** 1:0. **გოლი:** დერლეი.

„ბარსელონა“ – 10, „სპორტინგი“ – 9, „შახტარი“ – 3, „ბაზელი“ – 1 ქულა.

შემდეგი ტური: „სპორტინგი“ – „ბარსელონა“, „შახტარი“ – „ბაზელი“.

„დ“ ჯგუფი. „ლივერპული“ – „ატლეტიკო“ 1:1. **გოლები:** ჯერარდი (პენალტით); მაქსი როდრიგესი. **„მარსელი“ – „ეინდჰოვენი“** 3:0. **გოლები:** კონე, ნიანგი (2ძ.

„ატლეტიკო“, „ლივერპული“ – 8-8, „მარსელი“ – „ეინდჰოვენი“ – 3-3 ქულა.

შემდეგი ტური: „ატლეტიკო“ – „ეინდჰოვენი“, „ლივერპული“ – „მარსელი“.

რაგბი

ჩემპიონმა უფლებამოსილება დათმო

საქართველოს მორაგბეთა შარშანდელი ეროვნული ჩემპიონატის გამარჯვებული „ვისოლი-ყოჩები“ წლეულს მხოლოდ „ბრინჯაოს“ დასჯერდა, რადგან ფლეი-ოფის მცირე ფინალში „ლელოსთან“ დამარცხდა.

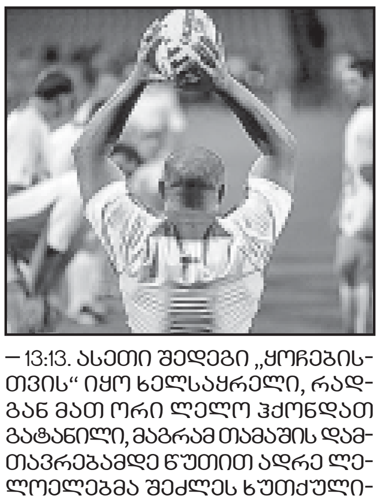

„ლოკომოტივის“ სტადიონზე გამართული ეს შეჯიბრება დაძაბული გამოდგა. პირველ ტაიმში უპირატესობას „ლელო“ ფლობდა. შესვენების შემდეგ ჩემპიონებმა იძალეს და საფინალო სასტვენამდე სამი წუთით ადრე ანგარიშიც გაათანაბრეს – 13:13. ასეთი შედეგი „ყოჩებისთვის“ იყო ხელსაყრელი, რადგან მათ ორი ლელო ჰქონდათ გატანილი, მაგრამ თამაშის დამთავრებამდე წუთით ადრე ლელოელებმა შეძლეს ხუთქულიანი უპირატესობით დაწინაურება და გამარჯვება.

ამდენად, 9 ნოემბერს ოქროს მედლებისთვის ერთმანეთს „ლელო“ და „ლოკომოტივი“ დაუპირისპირდებიან.

კრივი

ლივერპულისკენ – მხოლოდ ორნი

უკვე გაუწყეთ, რომ საქართველოს ოთხ მოკრივეს – კობა ფხაკაძეს, ლევან ღვამიჩავას, კახა ჟვანიას და რევაზ ქარელიშვილს ლივერპულში ევროპის ჩემპიონატზე უნდა ეასპარეზათ, მაგრამ დიდი ბრიტანეთის საელჩომ ჟვანიას და ღვამიჩავას ვიზების გაცემაზე უარი უთხრა, რის გამოც მთელი გუნდი პროსტესტის ნიშნად ჩემპიონატზე არ გაემგზავრა, რის გამოც ინგლისში მხოლოდ ფხაკაძე და ქარელიშვილი გაემგზავრნენ.

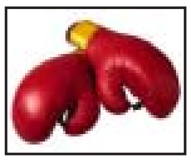

ველოსპორტი

კვარცხლბეკზე – ნაცნობი სახეები

თბილისის ველოტრეკზე დამთავრდა საქართველოს ჩემპიონატი, რომელშიც მასპინძლებთან ერთად ქუთაისელებიც მონაწილეობდნენ. უფროსებში ოთხიდან სამ სახეობაში (1 კმ. გიტი ადგილიდან, 3 კმ ინდივიდუალური რბოლა, ჯგუფური რბოლაძ პირველ ადგილზე გიორგი ნადირაძე გავიდა, სპრინტში ნოდარ ყვავაძემ იმარჯვა. ოთხი სახეობის ჯამში საპრიზო ადგილები ასე განაწილდა: 1. გიორგი ნადირაძე (თბილისიძ, 2. ნოდარ ყვავაძე (ქუთაისიძ, 3. გიორგი ჩიტაშვილი (თბილისიძ.

ჭაბუკებში ყველას გიორგი ნარეკლიშვილმა აჯობა. მეორე-მესამე ადგილები, შესაბამისად, ირაკლი ბაბლიძემ და ნიკა სუხიშვილმა (სამივე – თბილისიძ დაიკავეს.

ინტერნეტიდან

ობამა ფეხბურთელებმა გააპრეზიდენტეს?

ძველი ამერიკული სპორტული გადმოცემით – „რედსკინსის წესით“ (Redskins Ruled – აშშ პრეზიდენტის არჩევნებზე უნდა გაიმარჯვოსო დემოკრატების კანდიდატმა, სენატორმა ბარაკ ობამამ. ამ „წესს“ არ უღალატია 68 წლის მანძილზე. სწორედ არჩევნების ბოლო დღის წინ ამერიკული ფეხბურთის კლუბმა „ვაშინგტონმა“ გამანადგურებელი ანგარიშით წააგო „პიტსბურგთან“ – 6:23.

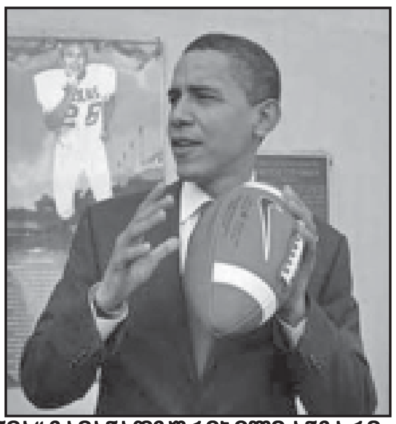

იმავე გადმოცემის თანახმად, თუკი საპრეზიდენტო არჩევნების წინ დედაქალაქის გუნდი თავის ბოლო თამაშში იმარჯვებს, მაშინ არჩევნებზე იმარჯვებს ის პარტია, რომლის კანდიდატმა წინა არჩევნებზე ამომრჩეველთა ხმების უმეტესობა დააგროვა. ხოლო, თუ დედაქალაქელები აგებენ, მაშინ იმარჯვებს ის პარტია, რომელიც ოთხი წლის წინათ უმცირესობაში იყო.

წინა არჩევნებზე ნაკლები ხმები მიიღო დემოკრატების კანდიდატმა ჯონ კერიმ, დამარცხდა რა რესპუბლიკელ ჯორჯ ბუშ-უმცროსთან. ეს „წესი“ უნაკლოდ მუშაობდა 1940 წლიდან გამართულ პრეზიდენტის 17-სავე არჩევნებზე.

ამჯერადაც მას არ უმტყუნია. ამერიკის შეერთებული შტატების ახალი პრეზიდენტი სწორედ დემოკრატი ბარაკ ობამაა! ასე რომ, ობამას გამარჯვებაში ფეხბურთელებსაც უდევთ წილი!

კეიპტაუნიდან – კოჩინისკენ

ასეთი იქნება დედამიწის ირგვლივ იალქნიანი იახტების რბოლის VOLVO Ccean Race მორიგი ეტაპი. ალეკანტედან წამოსული ხომალდები ახლა კეიპტაუნში არიან და ახალი ეტაპისთვის ემზადებიან. პირველი ეტაპის შედეგების მიხედვით ლიდერობს შვედური Ericsson 4 (შკიპერი ტორბან გრელიძ.

ახალი ეტაპი სტარტს 15 ნოემბერს აიღებს. იახტები ინდოეთის ოკეანის გავლით კოჩინისკენ (ინდოეთიძ გაემართებიან. შეგახსენებთ, რომ ეს რბოლა თითქმის 9 თვეს გაგრძელდება.

უმსხვერპლოდ ვერ გადარჩა

მართალია, 1994 წლიდან მსოფლიოში ერთ-ერთ ყველაზე პრესტიჟულ ნიუ-იორკის მარათონზე მონაწილეთა სიკვდილიანობა აღარ ყოფილა, მაგრამ ტრაგედიას ვეღარ გადაურჩა წლევანდელი ტრადიციული მარათონი, რომელშიც მამაკაცებში ბრაზილიელმა გომეშ დუშ სანტუშმა გაიმარჯვა. ქალებში კი კვლავ ყველა დაჯაბნა დიდბრიტანელმა პოლა რედკლიფმა, ეს მისი მესამე გამარჯვებაა. ქალთა ფინიშთან მეორე იყო 40 წლის რუსეთელი ლუდმილა პეტროვა, რომელმაც მსოფლიო რეკორდი დაამყარა თავისი ასაკობრივი ჯგუფის მიხედვით – 2.25.43 ადრინდელი რეკორდი (2.26.51ძ 1984 წლიდან ეკუთვნოდა პრისცილა უელჩს.

მარათონის დროს გარბენის სამ მონაწილეს ინფარქტი დაემართა – ერთი პირდაპირ ტრასაზე გარდაიცვალა, ორის ჰოსპიტალში მიყვანა მოასწრეს და გადაარჩინეს. კიდევ ერთი მონაწილე გარდაიცვალა შინ მისვლის შემდეგ.

სამთო თხილამურებით – მამაკაცთა ჟურნალში

კომპანიის Fischer ოფიციალური სახე, რუსეთის მრავალგზის ჩემპიონი და ქვეყნის ნაკრების წევრი სამთო თხილამურებში ეკატერინა არციბაშევა შიშველტიტველი გადაიღეს მამაკაცთა ჟურნალისთვის Maxim.

რასაკვირველია, პიკანტურმა ფოტოსურათებმა მკითხველთა, განსაკუთრებით, მამაკაცთა, დიდი ინტერესი გამოიწვია.

როგორც თავად ეკატერინამ განაცხადა, ის თხილამურებზე სამი წლისა დადგა, რაც მაშინვე მოეწონა. დიდ დროს ხარჯავდა ტექნიკის დასახვეწად. თუმცა თავიდან ძალიან ეშინოდა, ახლა მას მისთვის სიხარული მოაქვს. ასე რომ, სიძნელეებს მნიშვნელობა აღარ აქვს. შიშველი ფოტოსესიებით ეკატერინა ახალ განცდებს, კმაყოფილებასა და გამოცდილებას ელოდა. მოდით, დაველოდოთ ლამაზმანის ახალ წარმატებებს.

ა უ ქ ც ი ო ნ ი

მცხეთის მუნიციპალიტეტის მუდმივმოქმედი სააუქციონო კომისია აცხადებს აუქციონს მცხეთის მუნიციპალიტეტის საკუთრებაში არსებულ შემდეგ ობიექტებზე 17 ლოტად.

	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

აუქციონის ბიჯი შეადგენს საწყისი გასაყიდი ფასის – 5%-ს.
აუქციონის მონაწილის ბილეთის ფასი შეადგენს – 30 ლარს.
აუქციონის „ბე“ შეადგენს საწყისი გასაყიდი ფასის 5 %-ს.

მყიდველის მიერ ქონების გამოსასყიდი თანხის გარდა, გადახდილ უნდა იქნეს ობიექტის გასაყიდად მომზადებისათვის გაწეული ხარჯები.

აუქციონი ჩატარდება გამოცხადების დღიდან ოცდამეათე კალენდარულ დღეს, დღის 12 საათზე მცხეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის შენობაში, მისამართი: ქ. მცხეთა, დ.აღმაშენებლის ქ. №73.უქციონში მონაწილეობის მსურველთა განცხადებების მიღება იწყება გაზეთში გამოქვეყნების დღიდან და გრძელდება 30 კალენდარული დღის განმავლობაში. თუ 30-ე კალენდარული დღე ემთხვევა დასვენების დღეს, მაშინ განცხადებების მიღება გრძელდება და შეწყდება მომდევნო პირველსავე სამუშაო დღეს იმავე საათზე.

ინფორმაციის გამოქვეყნების შემდეგ, ყველა დაინტერესებულ პირს უფლება აქვს წინასწარ გაეცნოს აუქციონით გამოცხადებულ გასაყიდ ქონებას.

აუქციონში მონაწილეობის მიღებისათვის, საჭიროა ფიზიკურმა პირმა პირადობის მოწმობასთან ერთად წარმოადგინოს „ბე“-ს და ბილეთის გადახდის ქვითარი, ხოლო იურიდიულმა პირმა მასთან ერთად სადამფუძნებლო დოკუმენტაცია. თუ წარმოდგენილი დოკუმენტაცია დააკმაყოფილებს ზემოაღნიშნულ მოთხოვნებს, მყიდველი მიიღებს მონაწილის ბილეთს და მხოლოდ ამის შემდეგ მიენიჭება მონაწილის სტატუსი..

„ბე“-ს და ბილეთის საფასურის გადახდა უნდა მოხდეს შემდეგ ანგარიშზე: მცხეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობა, საიდ.კოდი 236094196 ანგ. №33030024 სახალხო ბანკი, ბანკის კოდი 220101415.

მისამართი და საკონტაქტო ტელეფონებია: ქ.მცხეთა, დ.აღმაშენებლის ქ.№73. ტელ 8(27-32ძ 51-27-27: 899 22 65 33, 899 34-50-85.

მცხეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობა.

შპს „სამთომაშველი“, ქ. თბილისი, თრიალეთის ქ. №54, აცხადებს აუქციონს თავის ბალანსზე რიცხული ტექნიკური შენობის 827 კვ.მ თავისუფალი ფართის იჯარით გაცემაზე.1 კვ.მ ფართობის ყოველთვიური საწყისი საიჯარო ღირებულებით – 7 ლარი, დღგ-ს ჩათვლით.

აუქციონში მონაწილეობის მსურველთა განცხადებების მიღება იწარმოებს გაზეთის გამოსვლის დღიდან – 2 კვირის განმავლობაში. ტელ. 822-27-83-79.

დირექტორი
თ. ვადაჭკორია

ინფორმაცია

ყაჩაღობაში ეჭვმიტანილი სამი პირი დააკავეს

თბილისის ისანი-სამგორის რაიონის მთავარი სამმართველოს თანამშრომლებმა ყაჩაღობაში ეჭვმიტანილი სამი პირი დააკავეს. შსს-ის პრესსამსახურის ინფორმაციით, დაკავებულნი არიან 23 წლის ოთარ სებისკვერაძე, 22 წლის ტარიელ ნიგურიანი და 22 წლის აკაკი ნიორაძე.

სამივე მათგანს ბრალი სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლით წარედგინათ, რაც გულისხმობს მუქარის გამოყენებით თავდასხმას სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით.

მომხდარზე მიმდინარეობს გამოძიება. ბრალის დამტკიცების შემთხვევაში დაკავებულებს მინიმუმ 5-დან 7 წლამდე თავისუფლების აღკვეთა ემუქრებათ.

ჯი-ეიჩ-ენი

სააქციო საზოგადოება „საქართველოს გაერთიანებული სატელეკომუნიკაციო კომპანიის“ იურიდიული დეპარტამენტი სამძიმარს უცხადებს ამავე კომპანიის გენერალური დირექტორის მოადგილეს გიორგი ღუღუნიშვილს მამის
ზეზვა ღუღუნიშვილის
გარდაცვალების გამო.

განცხადება

სს „საქართველოს საფოსტო ბანკი“ აცხადებს აუქციონს. გასაყიდად გამოტანილი იქნება ქონება შემდეგ ლოტებად:

1. კოლხეთის ჩაის ფაბრიკა (აქციებიძ – 51480 ცალი აქცია, რომელიც შეადგენს 24 პროცენტს. ფაბრიკა მდებარეობს მარტვილში. ამჟამად არ ფუნქციონირებს. ფასი – 15 000 ლარი დღგ-ს ჩათვლით.
2. დედოფლისწყაროს ფილიალი: ფართი განთავსებულია ქ. დედოფლისწყაროში სტალინის ქ. №2ა, 5-სართულიანი კორპუსის პირველ სართულზე. მთლიანი ფართობი 88.6 კვ.მ. საწყისი ფასი 19 500 ლარი დღგ-ს ჩათვლით.
3. ლანჩხუთის ფილიალი: ფართი განთავსებულია ქ. ლანჩხუთში თაბუკაშვილის №112-ში. მთლიანი ფართობი 166.1 კვ.მ. საწყისი ფასი 10100 ლარი დღგ-ს ჩათვლით.
4. წალენჯიხის ფილიალი: ფართი განთავსებულია წალენჯიხაში თბილისის №7. მთლიანი ფართობი 179 კვ.მ. საწყისი ფასი 12000 ლარი დღგ-ს ჩათვლით.
5. სენაკის ფილიალი: ფართი განთავსებულია ქ. სენაკში ქურდოვანიძის ქ. №2-ში. მთლიანი ფართობი 59.09 კვ.მ. საწყისი ფასი 10400 ლარი დღგ-ს ჩათვლით.
6. ქარელის ფილიალი: ფართი განლაგებულია ქარელში სტალინის ქ №64-ში. საერთო ფართი 281 კვ.მ.საწყისი ფასი 24 400 ლარი დღგ-ს ჩათვლით.
7. ოზურგეთის ფილიალი: ფართი განთავსებულია ქ. ოზურგეთში, რუსთაველის ქ. №4-ში. მთლიანი ფართობი 141 კვ.მ. საწყისი ფასი 24200 ლარი, დღგ-ს ჩათვლით.
8. კრწანისის ფილიალი: მდებარე ქ. თბილისში ათონელის №12-ში. საერთო ფართი 86 კვ.მ. საწყისი ფასი 122120 ლარი, დღგ-ს ჩათვლით.

აუქციონი ჩატარდება 2008 წლის 13 ნოემბერს 15 საათზე სს „საქართველოს საფოსტო ბანკის“ ადმინისტრაციის მისამართზე, ქ. თბილისი, გ.№ ჩიტაიას №21.

აუქციონში მონაწილეობისათვის „ბე“ შეადგენს გასაყიდი ქონების საწყისი ღირებულების 10 (ათიძ პროცენტს.

აუქციონში მონაწილეობის მისაღებად დაინტერესებულმა პირმა აუქციონის კომისიას უნდა მიმართოს შემდეგი დოკუმენტაციით:

აძ განცხადება აუქციონში მონაწილეობის სურვილის შესახებ;

ბძ ბეს შეტანის დამადასტურებელი ქვითარი. ბე გადახდილი უნდა იქნას უნაღდო ანგარიშსწორებით, შემდეგ რეკვიზიტებზე: სს „საქართველოს საფოსტო ბანკის“ კოდი – 220101984, ანგ №900161384, შიდა ანგ. 908000, სადენტიფიკაციო კოდი – 202904045;

გძ პირადობის დამადასტურებელი მოწმობის ქსეროასლი და ნოტარიულად დამოწმებული მინდობილობა, თუ სხვა პირის სახელით მოქმედებს;

დძ იურიდიულმა პირებმა დამატებით უნდა წარმოადგინონ ნოტარიულად დამოწმებული სადამფუძნებლო დოკუმენტაციის ასლები და იურიდიული პირის უფლებამოსილი ორგანოს გადაწყვეტილება აუქციონში მონაწილეობის შესახებ.

აუქციონში მონაწილეობის შესახებ განცხადება და დოკუმენტები უნდა წარმოდგენილი იქნას არა უგვიანეს 2008 წლის 13 ნოემბრის 14.30 საათისა.

ყველა სხვა პირს, რომელთაც აქვს უფლებები აუქციონზე გასაყიდ ნივთზე, ვალდებული არიან ამ უფლებების დამადასტურებელი მტკიცებულებები წარმოადგინონ აუქციონის დაწყებამდე.

დამატებითი ინფორმაცია გასაყიდი ობიექტების შესახებ შეგიძლიათ მიიღოთ სს „საქართველოს საფოსტო ბანკის“ ადმინისტრაციის მისამართზე: ტელ. 95-72-33.

სააუქციონო კომისია

განცხადება

2008 წლის 18 დეკემბერს 17 საათზე, შედგება სს „საქტელეფონმშენის“ აქციონერთა საერთო კრება.

დღის წესრიგი:

1. 2008 წლის თერთმეტი თვის შედეგები.
2. აქციონერ ც. თარაშვილის განცხადების განხილვა გამოყოფის შესახებ.

ადმინისტრაცია

ქართული ტრაგედია

2007 წლის 7 ნოემბერი

კორტების ფარული მხარე

მარტინას ცოდვები

ორ ათეულ წელზე მეტ ხანს გრძელდებოდა (თუმცა ახლაც გრძელდება) მარტინა ნავრატილოვას პროფესიული კარიერა, რომლის დროსაც მან მხოლოდ პრიზების სახით 20 მილიონი დოლარი გამოიმუშავა. მარტინა ახლაც მონაწილეობს წყვილთა ასპარეზობებში და კორტებთან უამრავ გულშემატკივარს იზიდავს.

მარტინა ნავრატილოვა

1975 წელს ნავრატილოვამ სამუდამოდ მიატოვა ჩეხოსლოვაკია და მშობლებთან ერთად ოკეანის გადაღმა, დალასში გადასახლდა. მაგრამ მშობლები იქაურობას ვერ შეეგუვნენ და უკან, პრაღაში დაბრუნებისას მამამ მარტინას გაანდო ოჯახის საიდუმლო — ის მამა კი არა, მამინაცვალი ყოფილა, ხოლო ნამდვილ მამას, ჯუჯა კაცს, გვარად სუბერტოვს, თავი მოუკლავს. ამან მარტინა ძალზე შეაძრწუნა.

ყოველივე ამაზე ნავრატილოვა გულახდილად წერს თავის ავტობიოგრაფიაში, ეს წიგნი ბესტსელერად იქცა არა მხოლოდ ამერიკაში. მასში მარტინა დაწვრილებით მოგვითხრობს მამაკაცებთან თავის პირველ სექსუალურ წარმუმატებლობებზე და თავის საყვარლებზე, რასაკვირველია, ქალებზე, ისინი კი უამრავი იყვნენ და ალბათ, არიან კიდეც. თითოეულ საყვარელ ქალს წიგნის ცალკე თავი ეძღვნება. ნავრატილოვასთან განშორების შემდეგ კინაღამ თავი მოიკლა პოპულარულმა ამერიკელმა მწერალმა ქალმა რიტა მეი ბრაუნმა.

შეჯიბრებებისთვის ფსიქოლოგიური მზადყოფნის საიდუმლოებებს ის აზიარა გოლფში მრავალი ტურნირის გამარჯვებულმა სენდი ჰეინიმ, ასევე შემდეგში მარტინას მიერ მიტოვებულმა. ასევე ცნობილმა კალათბურთელმა, ოლიმპიური „ვერცხლის" მფლობელმა ნენსი ლიბერმანმა. მას ჩაუნერგა საერთო ფიზიკური მომზადების აუცილებლობის გრძნობა. როგორც ამბობენ, უამისოდ სექსიც ზიანდებოდა. ნენსისავე დამსახურებაა მარტინაში რაღაც-რაღაცეების ყიდვის დაუკოებელი წყურვილის დათრგუნვა. ბევრი ჩოგბურთელისთვის შოპინგი ხომ სექსზე მაღლა დგას.

როგორც ამბობენ, ხსენებულ წიგნში ვერ მოხვდა ნავრატილოვას ბევრი რომანის აღწერა, რაზეც მთელი საჩოგბურთო სამყარო ჭორაობდა. მას ხომ თითქმის 50 საყვარელი ქალი ჰყავდა. ალბათ მარტინას არ უნდოდა, ერთმანეთში აერია თავისი სპორტული და პირადი ცხოვრება. ის ხომ კორტებზე 167 გამარჯვებით მოპოვებული ტიტულის მფლობელია.

არადა, ნავრატილოვას ყველაზე ცნობილ „მსხვერპლად" მიიჩნევენ მის თანამემამულეებს ხანა მანდალაკოვასა და იანა ნოვოტნას. ერთხანს ჩეხოსლოვაკიას მოლესბოსელო ჩოგბურთელთა ქვეყანაც კი უწოდეს. მარტინასთან კავშირზე ამ ორ ქალიშვილს სახალხოდ არასოდეს განუცხადებია. მენდიკოვა გათხოვდა კიდეც (ამბობენ, ფიქტიურადოძ და ავსტრალიაში გადასახლდა.

საყოველთაო ყურადღება მიიზიდა მისმა რომანმა ჯუდი ნელსონთან, რომელმაც ამისთვის ქმარი და ორი მოზარდი შვილი მიატოვა.

ნენსი ლიბერმანი

განსაკუთრებული რეზონანსი გამოიწვია მარტინას განცხადებამ, რომ ბიჭის გაჩენა უნდა. ხოლო შემქმნელ მამად, როგორც მან ჟურნალისტებს განუცხადა, სახელგანთქმული ჰოკეისტი უეინ გრეცკი შეარჩია. ისე რომ, აზრი არც კი უკითხავს სამი შვილის მამისა და ჰოლივუდის კინოვარსკვლავის ქმრისთვის. მარტინათი არც სხვა ათლეტური აღნაგობის ინტელიგენტური მამაკაცები მოხიბლულან. ისე რომ, დედობრივი პოტენციალის დაუკმაყოფილებლობა ნავრატილოვამ, ჩოგბურთის გარდა, თავის ათამდე ძაღლზე გადაიტანა.

უცხოური პრესის მიხედვით

(გაგრძელება იქნება)

გაგრძელება.
დასაწყისი იხ. „სრ" № 207.

წკეპლიკა

ჯრის ოდეკ!

საქართველოს ღირსეული მეფენი ხალხმა და ისტორიამ იმათ სახელებს დართული შესანიშნავი ეპითეტებითაც უკვდავჰყვეს: დავით აღმაშენებელი, დემეტრე თავდადებული, გიორგი ბრწყინვალე...

ინტრიგანი რომ იქნები კაცი, თორემ რატომ უნდა მეგონოს, თითქოს ჩვენს თანამედროვე ხელისუფალთაგანაც ზოგიერთს დასჭირდება საისტორიე „შესამკობელი"; და თუ სწორად მგონია, მაშინ მზად ხომ უნდა მქონდეს შესატყვისები: დაღმამჭენებელი, თავდაავადებული, მწყენარე...

საკუთარი სახელების მორგება მკითხველისთვის მიმინდვია...

ლუკა გორგაძე

ანეკდოტები

მიხო გვიან ღამით დაბრუნდა სახლში. გაკაპასებული ცოლი კართან შეეგება:

— ისევ არყის სუნით ხარ აქოთებული. შენ გვერდით სუნთქვა შეუძლებელია, კვლავ იმ სახინკლეში ეგდე, არა?

— არა, ქალო, რას ამბობ, რა სახინკლე, რის სახინკლე, უბრალოდ ქუჩაში ვხეტიალობდი.

— მერე?

— მერე შევხეტიალდი რა...

* * *

დიდი სიჩქარით მიმავალ მოტოციკლისტს ბეღურა შეენარცხა. მოტოციკლისტი გაჩერდა, ჩიტი აიყვანა. ბეღურა უგონოდ იყო, მაგრამ გული უცემდა. სახლში წაიყვანა, გალიაში ჩასვა, წყალი დაუსხა და პურის ნატეხი დაუდო.

ბეღურა დილით გონს მოეგო. ხედავს, რომ გისოსებშია და წინ ერთი ნატეხი შავი პური უგდია: „ეჰ, როგორც ჩანს, მომიკლავს ის საწყალი მოტოციკლისტი", — ამოიკვნესა ჩიტმა.

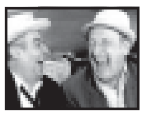

* * *

— აქამდე რატომ არ მოგყავს ცოლი?

— სიმართლე თუ გინდა, იმიტომ, რომ სულ შენს ცოლზე ვფიქრობ.

— ჩემს ცოლზე? ოჰ, შე ნაძირალავ!

— დაწყნარდი, შენ რომ გგონია, ისე არ არის საქმე. უბრალოდ, ვშიშობ, შენი ცოლისნაირი არ შემხვდეს.

* * *

ჩვენი ხელისუფლებით ორი კატეგორიის ადამიანები არიან კმაყოფილნი:

ისინი, ვინც საქმის კურსში არ არიან, და ისინი, ვინც წილში არიან.

რეიტინგი

უცნაური ძილით გამორჩეული დიდი ადამიანები

ეხნატონი

ეგვიპტის ფარაონი. XIV საუკუნე ჩვენს წელთაღრიცხვამდე. ეძინა 16 საათის განმავლობაში გაუღვიძებლად.

კლეოპატრა

ეგვიპტის დედოფალი, I საუკუნე ჩვენს წელთაღრიცხვამდე. შეეძლო არ დაეძინა 4 დღე-ღამის განმავლობაში განუწყვეტლივ.

ნაპოლეონი

საფრანგეთის იმპერატორი, XVIII საუკუნის დასასრული — XIX საუკუნე. ძილის 10 წუთში შეეძლო მთლიანად აღედგინა ძალები.

სტალინი

საკავშირო კომუნისტური პარტიის — სკკპ ცკ-ს გენერალური მდივანი 1922-1953 წლები. დასაძინებლად განთიადისას წვებოდა.

დაზუსტება

ჩვენი გაზეთის 5 ნოემბრის ნომრის მეშვიდე გვერდზე გამოქვეყნებულ მასალაში „მგელო, ცხვარი გებარებოდეს და ანაბარი მგელმაც იცისო", გაიპარა დასანანი უზუსტობა: მასალის მეორე სვეტის ზემოდან მეორე აბზაცის მეხუთე სტრიქონი უნდა იკითხებოდეს ასე — „ცხრაასი ათასი დოლარი ჩაუტანა"... შემდეგ, როგორც ტექსტშია.

კადრი

საქართველოს რესპუბლიკა
SAKARTVELOS RESPUBLIKA
კოსტავას ქ. № 12.

გამომცემლები:
შპს „თანადგომა -1-გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის" გამომცემელი" (დავით აღმაშენებლის 150. ტ: 899 79-76-79)
შპს „ახალი საუკუნის" დამფუძნებლები
იბეჭდება „კოლორში" (რკინიგზის ჩიხი, № 20)

მთავარი რედაქტორი ალეკო ასლანიშვილი
98-65-87; 899 56-81-86

პასუხისმგებელი რედაქტორები:
გურამ გოგიაშვილი 899 53-76-16;
რუსლან რუსია 899 17-21-21;
სპარტაკ ქობულია 899 36-00-35
პასუხისმგებელი მდივანი
მამუკა ვაშაკიძე 899 74-90- 07

ინდექსი 66434

რედაქციის მიერ შეუკვეთავი მასალები დაიბეჭდება ავტორთა ხარჯით. ავტორთა მოსაზრებები, შესაძლოა, მუდამ არ ემთხვეოდეს რედაქციის პოზიციას.